DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

WIENERBARNET

PROGRAMMER CREDITS MM.

WIENERBARNET

FILM I 6 AKTER EFTER SVEND RINDOMS
LYSTSPIL „WIENERBARNET"
AF SAM ASK

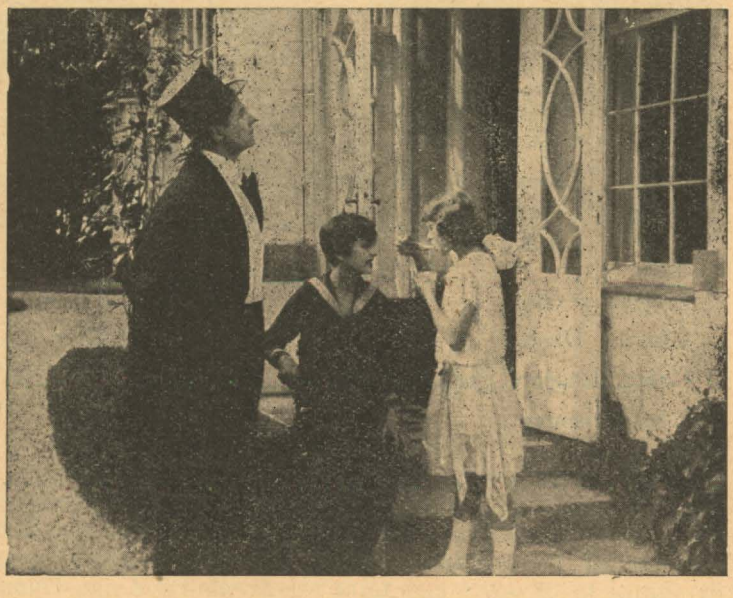

Iscenesat af A. W. SANDBERG

Ejes med Eneret af A/S Fotorama

FREMSTILLET AF

NORDISK FILMS KOMPAGNI, KØBENHAVN

PERSONERNE:

Grosserer Lassen	Gerhard Jessen
Fanny Lassen, hans Hustru	Karen Caspersen
Edith } deres Børn {	Karina Bell
Hugo } deres Børn {	Martin Herzberg
Jørgen Wedel	Gunnar Tolnæs
Charles Dupont	Niels Asther
Grete, Lassens gamle Pige	Mathilde Nielsen
Leni Rossner	Else Nielsen

Wienerbarnet.

Nogle Mil fra Hovedstaden — ved et mondænt Badested — ligger Grosserer Lassens imponerende Villa »Fredensro«, der for at svare til sit Navn burde være Rammen om et roligt og idyllisk Familieliv, men bare ikke er det. En sørgelig Mangel paa Selvbeherskelse samt paa Evne til at kunne se Tingene med andre Øjne end sine egne har nemlig efterhaanden gjort den af Naturen godmodige Grosserer til en besværlig Hustyran, mod hvem Familiens øvrige Medlemmer stadig maa staa paa Vagt for at forsvare deres egne Interesser. Hans Hustru, den endnu ungdommelige Fru Fanny, søger at gardere sig mod hans Urimeligheder ved ustandseligt at appelere til sine »svage Nerver« og sit »stakkels Hoved«, — hvorimod Datteren, den attenaarige Edith, aabent og uforknyt byder den faderlige Myndighed Trods. En noget forkvaklet Opdragelse og en manglende Forstaaelse hos Forældrene har til en vis Grad præget hende, og i Badestedets jazzende og tomme Selskabsliv søger hun Trøst for Hjemmets Ufordragelighed. I Dansekomponisten Charles Dupont har hun fundet en energisk Tilbeder, — men selv om hans elegante Fremtoning og højtravende Floskler ikke undlader

at gøre Indtryk paa hende, har han dog endnu ikke formaaet at bringe hendes Hjertefred i virkelig Fare.

Husets Søn — den tolvaarige Hugo — har ved et Ulykkestilfælde mistet sin fulde Førlighed og beherskes helt af sit Livs store Sorg — ikke at kunne tumle sig som andre Drenge. — —

Den eneste i Huset, der kan holde den koleriske Grosserer Stangen, er den gamle Pige, Grete, som Fru Fanny har medført fra sit Fædrenehjem, og paa hvis uforstyrrelige Ro og pudsige Muthed den Lassen'ske Hidsighed preller fuldstændig af. — —

Den Dag, vor Fortælling begynder, kommer det til et af de næsten obligatoriske, dramatiske Optrin ved den lykkelige Families Frokostbord. Edith har efter en enerverende Jazzaften ikke alene ladet vente paa sig, men har endogsaa tilladt sig at møde i Pyjamas, og den morgengnavne Grosserer ryger omgaaende i Flint. Det kommer til et voldsomt Sammenstød mellem ham og Datteren, men midt under dette indløber et Telegram, og Sindene falder et Øjeblik til Ro. Det er Jørgen Wedel — en gammel Ven af Huset, der netop den Dag er vendt hjem fra Udlandet — og nu melder sin snarlige Ankomst til »Fredensro«. Grossereren er stærkt interesseret i at faa den fremsynede og driftige Forretningsmand knyttet til Firmaet, hvor han for Resten har faaet sin første Uddannelse, og det er Lassens kæreste Ønske at se ham som Medlem af Familien, men da han er saa uforsigtig at antyde dette over for Edith, tager hun kraftigt til Genmæle. — Ganske vist har hun altid syntes godt om Jørgen Wedel — »Onkel Jørgen«, som hun plejede at kalde ham, — hun har mange lyse Minder fra Tiden, før han rejste til Udlandet, da han var hendes — den nykonfirmerede lille Vildkats gode Ven og Kammerat; men hun betakker sig for at være en Handelsvare og erklærer, at hun nok skal vide at hævde sin Selvstændighed.

Og da den Hjemvendte ud paa Eftermiddagen viser sig paa »Fredensro«, konstaterer han med et hemmeligt Hjertesuk, at den unge Pige, der stadig har været i hans Tanker, ikke har brudt sig om at afvente hans Ankomst, men — hvad han senere faar at vide — som sædvanlig muntrer sig sammen med Charles Dupont og hans Klike. — Jørgen har imidlertid andet at gøre i Øjeblikket end tænke paa Edith. Da han om Morgenen var gaaet i Land fra Gedser-Warnemünde-Færgen, stødte han nemlig paa et Wienerbarn — Leni Rossner, — der ved et Tilfælde var blevet skilt fra sit Rejseselskab og nu stod ene og hjælpeløs i det for hende fremmede Land. Han havde følt sig foranlediget til at tage sig af hende og bringer hende nu med ud til Lassens Villa, hvor hendes Tilsynekomst næsten vækker større Sensation end hans egen. Den lille og forknytte Fremmede vinder straks elles Hjerter, — og til stor Begejstring for Hugo, der synes, at han aldrig før har haft en saa interessant Legekamerat, bestemmer hans Forældre, at hun skal blive hos dem Sommeren over. — —

Og det viser sig at være en lykkelig Tanke. — For Leni er med sit eget fattige Hjem for Øje, hvor man, takket være et Liv i Samdrægtighed og Kærlighed, har kunnet udholde Trykket af en Verdenskrigs grænseløse Elendighed, i Stand til at lære sin ny Plejefar og de andre Medlemmer af Familien den Fordrageligheds og Taalmodighedens vanskelige Kunst, der er al huslig Lykkes inderste Hemmelighed. — — Og Jørgen faar i den kloge og elskelige lille Pige en uvurderlig Fælle i den Kamp, han optager for at pille Nykkerne ud af Edith og unddrage hende for Duponts og hans Klikes uheldige Indflydelse. Han bliver snart klar over, at Dansekomponisten er en Pigejæger af værste Slags, og af Frygt for en korporlig Revselse maa ganske vist Hr. Dupont beslutte sig til at forsvinde fra Badestedet, men forinden lykkes det ham at overtale Edith, der helt misforstaar Jørgens Optræden og desuden er rasende over Faderens stadige Tyranni, til at tage bort med sig. — Takket være Leni, der altid har sine Øjne og Øren med sig, bliver Jørgen imidlertid ikke alene i Stand til at forpurre den skumle Plan, men ogsaa til fuldstændig at afsløre Slynglen. — —

Edith, der baade føler sig bedraget og ydmyget, holder

sig de første Dage indespærret paa sit Værelse, og Jørgen, der tror, hun aldrig vil kunne tilgive ham, at han saa brutalt har grebet ind i hendes Skæbne, beslutter — til Lassens store Skuffelse — at lægge sine Fremtidsplaner om og rejse bort igen. Men da er det, at Wienerbarnet atter viser sig som den frelsende Engel. Gennem hende faar Edith at vide, at naar Jørgen handlede, som han gjorde, var det af *Kærlighed* — af Kærlighed til *hende*, der egentlig slet ikke fortjente det. Og endelig gaar det op for hende, hvor dum og forblindet hun har været — og hun forstaar pludselig, at det vil knuse hendes Hjerte, hvis *han* — hendes sande og uegennyttige Ven — rejser fra hende.

Da Jørgen om Aftenen indfinder sig for at tage Afsked for bestandig, kommer det til en Forklaring mellem ham og hende — og kort efter kan Leni meddele den henrykte Lassen, at der ikke bliver Tale om nogen Rejse, før et vist ungt og lykkeligt Par begiver sig paa Bryllupsrejse.

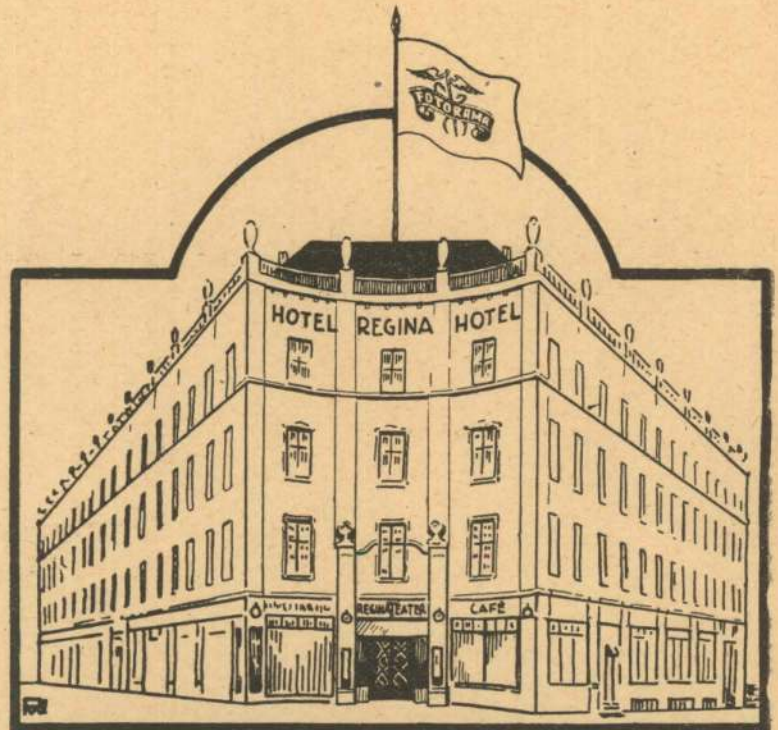

REGINA · KOMPLEKSET

AARHUS

A/S L. IHRICH. KØBHVN.

39

WIENERBARNET

FILM I 6 AKTER EFTER SVEND RINDOMS
LYSTSPIL „WIENERBARNET“

AF SAM ASK

Iscenesat af A. W. SANDBERG

Ejes med Eneret af A/S Fotorama

FREMSTILLET AF

NORDISK FILMS KOMPAGNI, KØBENHAVN

PERSONERNE:

Grosserer Lassen	Gerhard Jessen
Fanny Lassen, hans Hustru	Karen Caspersen
Edith } deres Børn {	Karina Bell
Hugo } deres Børn {	Martin Herzberg
Jørgen Wedel	Gunnar Tolnæs
Charles Dupont	Niels Asther
Grete, Lassens gamle Pige	Mathilde Nielsen
Leni Rossner	Else Nielsen

Wienerbarnet.

Nogle Mil fra Hovedstaden — ved et mondænt Badested — ligger Grosserer Lassens imponerende Villa »Fredensro«, der for at svare til sit Navn burde være Rammen om et roligt og idyllisk Familieliv, men bare ikke er det. En sørgelig Mangel paa Selvbeherskelse samt paa Evne til at kunne se Tingene med andre Øjne end sine egne har nemlig efterhaanden gjort den af Naturen godmodige Grosserer til en be-

sværlig Hustyran, mod hvem Familiens øvrige Medlemmer stadig maa staa paa Vagt for at forsvare deres egne Interesser. Hans Hustru, den endnu ungdommelige Fru Fanny, søger at gardere sig mod hans Urimeligheder ved ustandseligt at appellere til sine »svage Nerver« og sit »stakkels Hoved«, — hvorimod Datteren, den attenaarige Edith, aabent og uforknyt byder den faderlige Myndighed Trods. En noget forkvaklet Opdragelse og en manglende Forstaaelse hos Forældrene har til en vis Grad præget hende, og i Badestedets jazzende og tomme Selskabsliv søger hun Trøst for Hjemmets Ufordragelighed. I Dansekomponisten Charles Dupont har hun fundet en energisk Tilbeder, — men selv om hans elegante Fremtoning og højtravende Floskler ikke undlader at gøre Indtryk paa hende, har han dog endnu ikke formaaet at bringe hendes Hjertefred i virkelig Fare.

Husets Søn — den tolvaarige Hugo — har ved et Ulykkestilfælde mistet sin fulde Førlighed og beherskes helt af sit Livs store Sorg — ikke at kunne tumle sig som andre Drenge. — —

Den eneste i Huset, der kan holde den koleriske Grosserer Stangen, er den gamle Pige, Grete, som Fru Fanny har medført fra sit Fædrenehjem, og paa hvis uforstyrrelige Ro og pudsige Muthed den Lassen'ske Hidsighed preller fuldstændig af. — —

Den Dag, vor Fortælling begynder, kommer det til et af de næsten obligatoriske, dramatiske Optrin ved den lykkelige Families Frokostbord. Edith har efter en enerverende Jazzaften ikke alene ladet vente paa sig, men har endogsaa tilladt sig at møde i Pyjamas, og den morgengnavne Grosserer ryger omgaaende i Flint. Det kommer til et voldsomt Sammenstød mellem ham og Datteren, men midt under dette indløber et Telegram, og Sindene falder et Øjeblik til Ro. Det er Jørgen Wedel — en gammel Ven af Huset, der netop den Dag er vendt hjem fra Udlandet — og nu melder sin snarlige Ankomst til »Fredensro«. Grossereren er stærkt

interesseret i at faa den fremsynede og driftige Forretningsmand knyttet til Firmaet, hvor han for Resten har faaet sin første Uddannelse, og det er Lassens kæreste Ønske at se ham som Medlem af Familien, men da han er saa uforsigtig at antyde dette over for Edith, tager hun kraftigt til Genmæle. — Ganske vist har hun altid syntes godt om Jørgen Wedel — »Onkel Jørgen«, som hun plejede at kalde ham, — hun har mange lyse Minder fra Tiden, før han rejste til Udlandet, da han var hendes — den nykonfirmerede lille Vildkats gode Ven og Kammerat; men hun betakker sig for at være en Handelsvare og erklærer, at hun nok skal vide at hævde sin Selvstændighed.

Og da den Hjemvendte ud paa Eftermiddagen viser sig paa »Fredensro«, konstaterer han med et hemmeligt Hjertesuk, at den unge Pige, der stadig har været i hans Tanker, ikke har brudt sig om at afvente hans Ankomst, men — hvad han senere faar at vide — som sædvanlig muntrer sig sammen med Charles Dupont og hans Klike. — Jørgen har imidlertid andet at gøre i Øjeblikket end tænke paa Edith. Da han om Morgenen var gaaet i Land fra Gedser-Warnemünde-Færgen, stødte han nemlig paa et Wienerbarn — Leni Rossner, — der ved et Tilfælde var blevet skilt fra sit Rejseselskab og nu stod ene og hjælpeløs i det for hende fremmede Land. Han havde følt sig foranlediget til at tage sig af hende og bringer hende nu med ud til Lassens Villa, hvor hendes Tilsynekomst næsten vækker større Sensation end hans egen. Den lille og forknytte Fremmede vinder straks alles Hjerter, — og til stor Begejstring for Hugo, der synes, at han aldrig før har haft en saa interessant Legekamerat, bestemmer hans Forældre, at hun skal blive hos dem Sommeren over. — —

Og det viser sig at være en lykkelig Tanke — For Leni er med sit eget fattige Hjem for Øje, hvor man, takket være et Liv i Samdrægtighed og Kærlighed, har kunnet udholde Trykket af en Verdenskrigs grænseløse Elendighed, i Stand til at lære sin ny Plejefar og de andre Medlemmer af Familien den Fordragelighedens og Taalmodighedens vanskelige Kunst, der er al huslig Lykkes inderste Hemmelighed. — — Og Jørgen faar i den kloge og elskelige lille Pige en uvurderlig Fælle i den Kamp, han optager for at pille Nykkerne ud af Edith og unddrage hende for Duponts og hans Klikes uheldige Indflydelse. Han bliver snart klar over, at Dansekomponisten er en Pigejæger af værste Slags, og af Frygt for en korporlig Revselse maa ganske vist Hr. Dupont beslutte sig til at forsvinde fra Badestedet, men forinden lykkes det ham at overtale Edith, der helt misforstaar Jørgens Optræden og desuden er rasende over Faderens stadige Tyranni, til at tage bort med sig. — Takket være Leni, der altid har sine Øjne og Øren med sig, bliver Jørgen imidlertid ikke alene i Stand til at forpurre den skumle Plan, men ogsaa til fuldstændig at afsløre Slynglen. — —

Edith, der baade føler sig bedraget og ydmyget, holder sig de første Dage indespærret paa sit Værelse, og Jørgen, der tror, hun aldrig vil kunne tilgive ham, at han saa brutalt har grebet ind i hendes Skæbne, beslutter — til Lassens store Skuffelse — at lægge sine Fremtidsplaner om og rejse bort igen. Men da er det, at Wienerbarnet atter viser sig som den frelsende Engel. Gennem hende faar Edith at vide, at naar Jørgen handlede, som han gjorde, var det af K æ r l i g h e d — af Kærlighed til h e n d e, der egentlig slet ikke fortjente det. Og endelig gaar det op for hende, hvor dum og forblindet hun har været — og hun forstaar pludselig, at det vil knuse hendes Hjerte, hvis h a n — hendes sande og uegennyttige Ven — rejser fra hende.

Da Jørgen om Aftenen indfinder sig for at tage Afsked for bestandig, kommer det til en Forklaring mellem ham og hende — og kort efter kan Leni meddele den henrykte Lassen, at der ikke bliver Tale om nogen Rejse, før et vist ungt og lykkeligt Par begiver sig paa Bryllupsrejse.

1791

A/S L. Ihrich. Kbhvn.

REGINA TEATRET

DET NY MAGASIN

Lange & Heegaards
Fabriksudsalg
Bispetorvet.

Ovne, Kaminer, Komfurer.

Gasovne paa Ratebetaling.

Herm. N. Petersen & Søn
Aktieselskab.
Pianoer — Flygler — Orgler.
Brugte og istandsatte Pianoer haves altid paa Lager og sælges med Garanti.
Rimelige Betalingsvilkaar.
Pedersen Dybdal jun.,
Telefon 1243. St. Torv 8. Telefon 4392.

Linoleum • Tapeter • Rullegardiner
Voksdug — Gesimser og Rosetter — Lakfarver
Færdiglavet Maling — „Carasol" Expres Gulvfernis — Pensler
billigst hos
A. Høilund Carlsen,
Telefon 1347. Clemensbro. Telefon 1347.

Støt dansk Industri!
Køb Deres Lædervarer i
Dansk Lædervarefabriks Filial
Regina.
er billigst!

Film Magasinet

Nr. 59 Organ for Dansk Biografteater-Publikum. 1924
Redaktør: *Jens Ervø.* — Redaktion og Ekspedition: Rosensgade 24, Aarhus.

S C A R A M O U C H E

Adelsmanden, der blev Revolutions-Anfører. — Vi gengiver i Korthed Handlingen i Rex Ingrams nye franske Revolutionsfilm. — I Hovedrollerne: Roman Novarro, Alice Terry, Lewis Stone.

Alice Terry som Aline.

En smuk Foraarsmorgen kort før den store franske Revolution, der som bekendt begyndte i 1789, raslede en gammel Dagvogn henad en af Frankrigs daarlige Landeveje. Blandt Passagerne var to unge Mænd, Philip de Vilmorin og André Moreau.

De kom fra Paris, hvor de lige havde fuldendt deres Studier ved Universitetet, og var nu, opskræmte af den Uro og Usikkerhed, der gik forud for Revolutionen, paa Vej ud paa Landet.

Philip vilde være Præst. Hans ædle Hjerte tragtede kun efter Opofrelse, han ønskede, at alle Mennesker skulde være lykkelige, de nye Idéer om social Retfærdighed opflammede ham, han var godt paa Vej til selv at blive revolutionær.

Hans gode Ven og Kammerat, André, var optaget af helt andre Tanker, navnlig den Dag. Han tænkte kun paa den smukke Aline de Kercadion, hans Formynders Datter, som han allerede fra ganske ung havde næret en brændende Kærlighed til. Den blotte Tanke om hende bragte hans Ansigt til at straale med et forklarende Skær.

Som de sad saaledes hver med sine Tanker, gjorde Dagvognen pludselig Holdt ved den sidste Gæstgivergaard, de skulde stoppe op ved, inden de var ved Rejsens Maal, og idet de steg ud af Vognen, blev de Vidner til en hjerteskærende Scene.

En fattig Mand, der var bleven greben paa fersk Gerning i Krybskytteri paa den rige Godsejer Markis d'Azyrs Ejendom, blev skudt af en af Godsejerens Skytter. Folk stimlede sammen omkring den døde, og Philip, der følte sig dybt rystet over den brutale Fremgangsmaade, trængte sig frem gennem Mængden, knælede ved den dræbte og bad højlydt en Bøn for hans Sjæl.

Medens han laa her, kom Godsejeren tilfældig forbi i sin Vogn, og da han erfarede, hvad der var sket, stod

han ud af Vognen, dog ikke for at bebrejde Skytten hans haarde Fremgangsmaade, men for at vise, at han billigede den. Han sagde rent ud, at Krybskytten kun havde faaet sin velfortjente Straf.

Denne Adfærd gjorde et stærkt Indtryk, ikke mindst paa Philip, der rejste sig og i haarde Ord bebrejdede Godsejeren hans Hjerteløshed. De omkringstaaende hørte paa ham med et ironisk Smil, Skytten gav ham paa staaende Fod et Par Lussinger, og Godsejeren trak sin Kaarde for egenhændig at straffe den unge Mands Uforskammethed.

Roman Novarro som Scaramouche.

Skønt Philip lige saa vel som Godsejeren var adelig, havde han aldrig baaret et Vaaben, han var ganske uerfaren i al Slags Fægtekunst og andet Slagsmaal, og hans Ven, André, trængte sig derfor ind imellem dem og vilde slaas i hans Sted, men den vrede Godsejer saarede den værgeløse Philip med et Kaardestød i Brystet, saa han sank bevidstløs om. Idet Markisen trak sig tilbage, raabte André efter ham: — Din infame Morder!

Disse Ord var de sidste, den gode Phliip hørte. Han udaandede kort efter i Vennens Arme, og for André Moreau blev denne Begivenhed bestemmende for hele hans senere Liv. Han kom fra dette Øjeblik til at hade sine Standsfæller, den rige Adel; — de revolutionære Idéer fandt i ham en glødende Tilhænger, han svor at ville tage en frygtelig Hævn over Vennen.

Helt opfyldt af saadanne Tanker kom han samme Aften til det gamle, smukke Slot, der tilhørte hans Formynder, den gamle Kercadion, der havde været ham i Faders Sted, hvor han havde tilbragt en lykkelig Barndom, og hvor han skulde gense Aline, hans Længslers Maal.

Hun beredte ham en stor og smertelig Skuffelse. Da han fortalte hende Dagens Hændelser, skildrede den Uret og Brutalitet, d'Azyr havde lagt for Dagen, og samtidig aabenbarede sine revolutionære Idéer, mødte hun ham med de kraftigste Modsigelser, stillede sig ganske uforstaaende og bebrejdede ham, at han, der selv var Adelsmand, saaledes kunde svigte sin Stand. Den Maade, hvorpaa hun stillede sig i Modsætning til ham, var saa afgjort, at han følte, han stod i Begreb med at miste hende.

Det gjorde ikke Sagen bedre, at Markis d'Azyr kort efter meldte sig som Bejler til Aline, gamle Kercadion følte sig overordentlig smigret, og i den Tids Frankrig var det Forældrene, der bestemte, hvem Børnene skulde giftes med, Faderen modtog Frieriet paa Datterens Vegne, og skønt Aline ikke nærede det ringeste Ønske i Retning af at blive Markis d'Azys Hustru, maatte hun rette sig efter Faderens Ønske, og den onde Markis blev en hyppig Gæst paa Slottet.

André forstod, at han foreløbig havde trukket det korteste Straa, forspildt enhver Chance, og han tænkte kun paa at komme bort fra dette Sted, hvor hver Dag beredte ham nye Lidelser.

Han rejste til den nærliggende By Rennes, hvor Tilfældet straks viklede ham ind i alvorlige Begivenheder. Studenterne drog i Protesttog til Byens Guvernør, af hvem de forlangte, at han skulde løslade en Arrestant. Det kom til et Sammenstød med Soldaterne, og under dette blev Studenternes Ordfører dræbt.

André indtog uden Betænkning den Faldnes Plads, han saa sig pludselig i Spidsen for en Skare Oprørere, der gerne fulgte ham, han opmuntrede dem til et nyt Angreb, det lykkedes dem at overmande Vagten og gribe Guvernøren, der blev indsat i Fængslet i Stedet for den Arrestant, han ikke vilde løslade. Men det var ikke nogen virkelig Revolution, kun et lille revolutionært Tilløb af en Flok ungdommelige Demonstranter. Roen blev hurtig genoprettet, og André Moreau maatte som en af Hovedmændene tage Flugten. Han laante en Hest og lod den løbe, alt hvad den kunde, ud ad Landevejen, og Tilfældet vilde, at den førte ham tilbage til hans Udgangspunkt, hans Formynders Slot, hvor Markis d'Azyr den Aften som saa ofte før var paa Visit.

Medens gamle Kercadion slumrede blidelig i en Lænestol, havde d'Azyr netop ført Aline hen til Klaveret og bedt hende spille for sig, og saaledes stod de, da en Portiere blev trukket

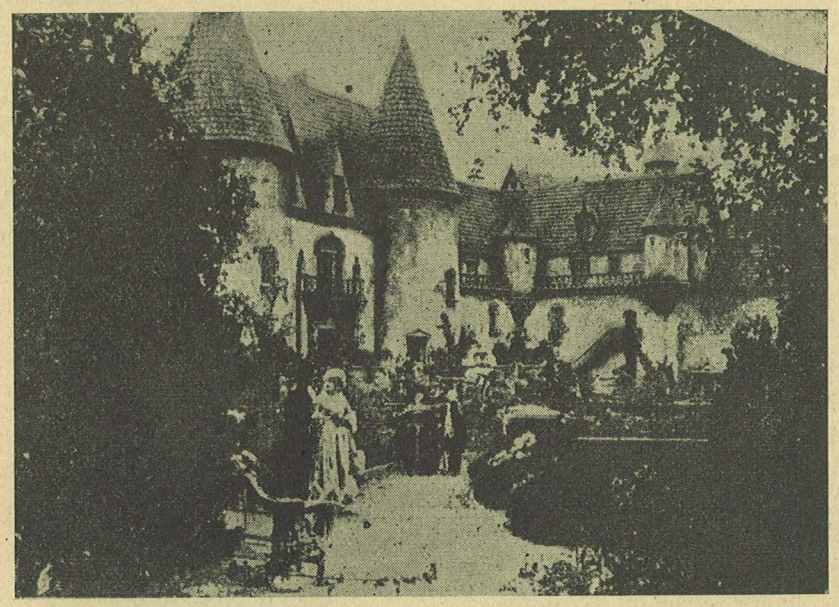

Det gamle Slot, hvor André var opvokset.

læmpelig tilside, og bag den fik Aline Øje paa André, blodig og forslaaet og med iturevne Klæder.

Hun holdt af ham trods alt, og da hun gerne vilde hjælpe ham, sagde hun til Markisen, som intet havde opdaget, at hun vilde gaa op paa sit Værelse for at hente de Noder, han ønskede.

Hun badede og forbandt Andrés Skrammer, og under dette vaagnede de stærke Følelser, de nærede for hin-

Brug
Aggerbecks Sæber!

anden, til nyt Liv. Han betroede sig til hende, det eneste Væsen, han elskede, fortalte hende om Oprøret, han havde været med til i Byen, og Flugten, og skønt hun inderst inde fordømte hans Galskaber, kunde hun ikke lade være med at beundre ham, og hendes Tanker drejede sig kun om, hvorledes hun kunde frelse ham ud af de ny Vanskeligheder, han i sin store Ungdommelighed havde viklet sig ind i.

Under Alines paafaldende lange Fraværelse havde Markisen opdaget, at de Noder, hun søgte, laa paa hendes Klaver i Salonen, og han gik op for at meddele hende det. Samtidig saa han gennem et Vindu, at der var kommet nogle fremmede Ryttere til Gaarden, øjensynlig Soldater fra Byen, og de syntes at have Hastværk og at søge nogen.

Da han var kommen halvvejs op ad Trappen, saa han Aline i Hast lukke en Mand ud af sin Dør, og da Manden vendte sig for endnu en Gang at sige Farvel til hende, genkendte Markisen til sin store Overraskelse og Harme *André*.

Han forstod nu, hvem det var, de fremmede Soldater saa ivrigt søgte, og ude af sig selv af Vrede lukkede han Soldaterne ind i Slottet og satte dem paa Sporet. Men André var forsvundet gennem en Bagdør, og medens Soldaterne forgæves søgte ham overalt i Huset, fra Kælder til Kvist, fik han et betydeligt Forspring.

I en nærliggende Skov traf han en Troup omrejsende Skuespillere, der var i Færd med at holde Prøve paa et Stykke, de agtede at opføre. Han regnede med, at det var Folk, der vilde hjælpe ham, naar han forklarede dem sin vanskelige Stilling og Grunden til, at han blev forfulgt, og heri tog han ikke Fejl. De hjalp ham at omklæde og maskere sig, og da Soldaterne paa deres fortsatte energiske Eftersøgning naaede Stedet, var André forklædt som Tjener, langt inde i en Rolle sammen med nogle af de Optrædende. Da Soldaterne spurgte dem, om de ikke havde set noget til Flygtningen, fortalte de, at han havde passeret forbi nogen Tid forinden. Naar de skyndte sig, vilde de nok snart indhente ham. De takkede for Oplysningerne og satte afsted i fuldt Firspring i den anviste Retning.

André havde vist saa gode Anlæg som Skuespiller, at Troupens Leder ikke tog i Betænkning at engagere ham for et længere Tidsrum, og da han samtidig forandrede sit Navn til Scaramouche, følte han sig i hvert Fald midlertidig i Sikkerhed.

Han skrev smaa Skuespil, som Troupen opførte, og i Løbet af kort Tid blev hans den bedste Kraft og gjorde Navnet Scaramouche kendt over hele Landet.

Efter en Række Sukceser i Provinsen drog de til Paris, hvor der blev stort Tilløb til deres Forestillinger, navnlig fra de bedrestillede Kredse, og Scaramouche fandt mange Beundrerinder blandt det smukke Køn.

Han glemte dog aldrig Aline, men fulgte hende Skæbne paa Afstand, saa godt det lod sig gøre. Han erfarede, at hun var blevet officielt forlovet med den langt ældre Markis d'Azyr, hvad der pinte og forundrede ham og gav hans gamle Hævntanker ny Næring.

Under et Ophold i Paris fik Aline og Markisen Lyst til at overvære en Forestilling i det meget omtalte „Theater Scaramouche", og André genkendte dem fra Scenen og faldt straks ud af sin Rolle. Ved Synet af sit Hjertes Tilbedte i Selskab med den forhadte

Markis tabte han ganske Ligevægten og gav sig til uden nogen Overgang at holde en Tordentale mod "det fordømte Aristokrati repræsenteret ved den hjertelige og pengegriske Markis d'Azyr".

Saa overraskende det kom, var det en Tale, der paa den Tid fandt Genklang hos den brede Del af Folket. Hele Teatret kom i Oprør, Tilskuerne strømmede sammen om Markisens Loge og truede ad ham med deres Stokke, og da André med kraftig Stemme referede, hvorledes Markisen havde dræbt hans Studenterkammerat Philip, maatte Hr. d'Azyr trække sin Kaarde og slaa fra sig, hvad han imidlertid ogsaa gjorde med øvet Haand og af et godt Hjerte.

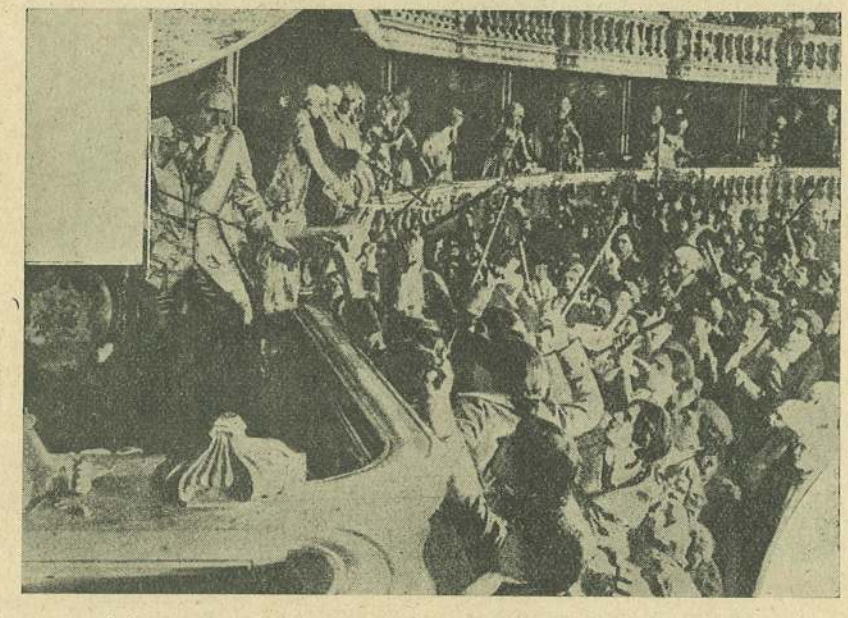

André satte hele Teatret i Oprør, og Markisen maatte værge for sig med sin Kaarde.

Aline havde da allerede taget Flugten sammen med en Dame, Fru Ploughastel, der var i Selskab med dem, og som kunde bringe dem i Sikkerhed i sin Lejlighed i Paris, og Markisen maatte redde sig ad en Bagtrappe beskyttet af en kraftig Politistyrke.

Fra denne Aften forlod Scaramouche Teatret og blev igen André. Hans eneste Tanke var at faa Hævn over Markisen, han sluttede sig aabent til den begyndende Revolutions Førere og blev Ven med Danton, der fik ham valgt ind i Nationalforsamlingen, som Markisen ogsaa var blevet Medlem af, og hvor de to Dødsfjender en Tid lang daglig havde den for begge Parter sikkert lige kærkommen Adspredelse at sidde Ansigt til Ansigt.

Det bør siges til Markis d'Azyrs Ros, at han i hvert Tilfælde ikke var fejg. Han lagde ikke Skjul paa sit aristokratiske Sindelag, og under de næsten altid stormende Møder, hvor Landets Velfærd stod paa Spil, forfægtede han med Tapperhed og en fra Fædrene nedarvet Stolthed Adelens Forrettigheder. Denne Adfærd maa ses paa Baggrund af, at enhver af hans Taler under de urolige Forhold kunde koste ham Livet, hvad han ikke var uvidende om.

André forsømte paa sin Side ingen

Lejlighed til kraftige Svar, hans Taler havde en egen Glød, og da de to Mænd af Hensyn til Nationalforsamlingens Værdighed ikke kunde komme til at slaas paa Livet løs indenfor dens fire Vægge, udfordrede de omsider hinanden til en privat Duel paa Kaarder.

De to Damer satte hver fra sit Synspunkt Himmel og Jord i Bevægelse i det Haab at kunne forhindre Duellen, men det lykkedes dem ikke, Kampen fandt Sted, dog ikke med dødeligt Udfald for nogen af Parterne, Markisen fik et saa dybt Stiksaar i Armen, at han efter et rasende Slagsmaal

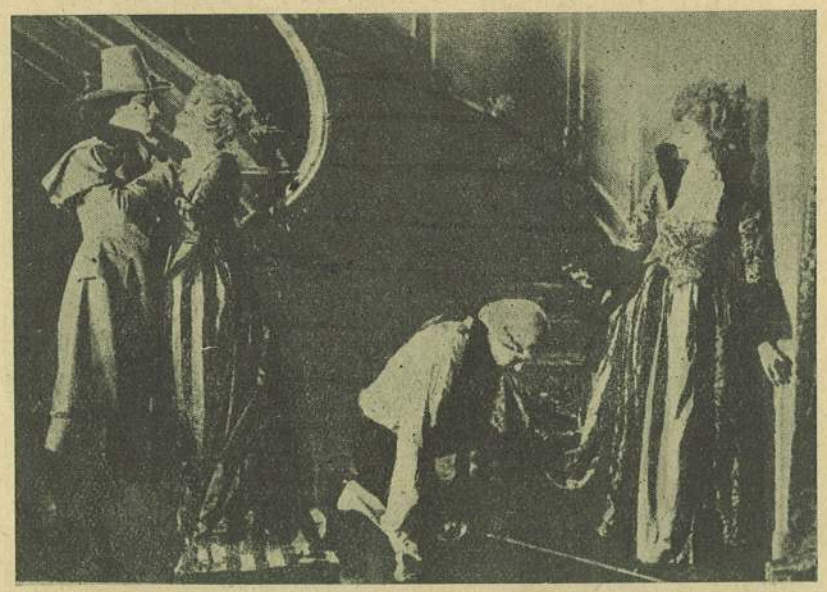

Efter Forsoningen mellem Fader og Søn.

maatte kaste Kaarden, og de gældende Æresbegreber forbød André at dræbe en afvæbnet Modstander.

En Dag erfarede Aline, at den Mand, der ejede hendes Hjerte, André, og den Mand, hun skulde giftes med Markis d'Azyr, havde enedes om at afgøre deres gamle og mangesidede Mellemværende med Kaarden, og hun var ikke uden Grund ængstelig for Udfaldet, hun vidste, at enhver af de to Kamphaner vilde være lige opsat paa at dræbe den anden.

Fru Ploughastel blev endnu mere ude af sig end Aline, da hun erfarede, at de to Mænd vilde duellere. Aline troede, at det var af Deltagelse for hende, men det var af en helt anden Aarsag, hun bar paa en Hemmelighed, som hun dog ikke ved den Lejlighed aabenbarede.

Revolutionen var paa den Tid i sit fulde Udbrud. Stormen paa Kongeslottet „Tuilerierne" blev dens blodige Indledning, og den gamle Kercadion, der fra sit Slot havde fulgt de faretruende Begivenheder, sendte Ilbud til Paris efter Datteren. Hun forsøgte at komme ud af Byen sammen med Fru Ploughastel, men de Revolutionære havde da allerede lukket Byportene, Damerne maatte vende tilbage til Fru Ploughastels Hjem.

I Mellemtiden var Tuilerierne faldet i de revolutionæres Hænder efter en blodig Kamp med store Tab paa begge Sider. Markis d'Azyr havde personlig taget Del i Forsvaret, og haardt saaret søgte han Tilflugt hos Ploughastel vel vidende, at hans Dage var talte. Pøbelens Jagt paa Aristokraterne havde sin Begyndelse.

Medens dette foregik, havde André været paa Rejse i Provinsen. Da han hørte om Revolutionens Udbrud, som han længe havde været forberedt paa og selv været med til at fremkalde, skyndte han sig til Paris for at redde Aline, der jo ogsaa var „Aristokrat". Han søgte hende i Fru Ploughastels Hjem og traf hende sammen med Markisen, der ved Andrés Indtræden tog hende beskyttende i sine Arme.

André trak sin Revolver i den Hensigt at skyde Markisen ned, men Fru Ploughastel kastede sig imellem dem med Raabet:

— Dræb ham ikke, det er Deres Fader!

Dette var den Hemmelighed, hun havde baaret paa, og som kun hun kendte. Fader og Søn var lige overraskede.

Fru Ploughastel var Andrés Moder. Hun og Markis d'Azyr havde i deres første Ungdom holdt af hinanden, men var ikke bleven gift, fordi hun ikke var adelig. Markisen selv havde ikke vidst, hvor Barnet var blevet opdraget og havde aldrig ytret Ønske om at se det.

Da Markisens første Overraskelse havde sat sig, førte han Aline til sin Søn. Og samtidig rakte han ham sin Kaarde som Tegn paa, at alt Fjendskab mellem dem fra denne Stund maatte høre op.

Han bad André søge at redde Aline ud af Byen, selv gjorde han sig ikke noget Haab om, at hans eget Liv stod til at redde, og denne Antagelse viste sig at være rigtig, thi han blev dræbt allerede samme Dag af de devolutionære.

Da André kom til den lukkede Byport, ledsaget af sin Moder og Aline, var det nær gaaet ham paa samme Maade. De revolutionære Vagtposter var ikke i Tvivl om, at det var tre Aristokrater, de havde for sig, og var parat til at hænge dem op med det samme.

Men André knappede sin Frakke op og viste dem Skærfet, han havde om Livet, Tegnet paa, at han hørte til Revolutionens Ledere.

— Jeg er André Moreau, en af Jeres Befriere, og de to Damer her er min Moder og min Forlovede, som jeg ønsker at bringe i Sikkerhed.

Da de tæt sammenstimlede Mennesker hvoraf de fleste var bevæbnede, hørte dette, gav de ham et Hurra og lod ham passere med Damerne, ud til Landet, hvor Faren endnu ikke var saa stor.

Dette er i korte Træk Fortællingen om Scaramouche, den unge Adelsmand, der for at hævne en dræbt Ven og af Had til en indflydelsesrig Rival blev en af Revolutionens Forkæmpere og nær havde dræbt sin egen Fader i Duel.

Fortællingen, der er saa dramatisk, som de store Omvæltninger i den Tids Frankrig maatte gøre den, har historisk Baggrund, og den synes som skrevet til Filmen.

Karakteristisk nok er det et amerikansk Firma, Metro-Film, der har optaget den.

FATTY KOMMER IGEN

Den tykke amerikanske Filmskuespiller Fatty, som navnlig Ungdommen fandt var ganske sjov, er efter en fleraarig Pavse vendt tilbage til Filmen.

Der udsendes om kort Tid tre nye Fatty-Film med Titlerne: »Fatty som Millionær«, »Fatty som Petroleumskonge« og »Fatty som Handelsrejsende«. Det lyder unægtelig meget lovende, og maaske tykke Fatty er bleven endnu tykkere og morsommere under den lange Ferie.

Ekstra: Fra Balkans Bjerge.

Wienerbarnet

Film i 6 Akter
efter Svend Rindoms Lystspil »Wienerbarnet«
af SAM ASK

Iscenesat af A. W. SANDBERG

Fremstillet af NORDISK FILMS KOMPAGNI, København

PERSONERNE:

Grosserer Lassen ..... Gerhard Jessen
Fanny Lassen, hans Hustru .... Karen Caspersen
Edith } deres Børn { ..... Karina Bell
Hugo } deres Børn { ..... Martin Herzberg
Jørgen Wedel..... Gunnar Tolnæs
Charles Dupont ..... Niels Asther
Grete, Lassens gamle Pige ..... Mathilde Nielsen
Leni Rossner ..... Else Nielsen

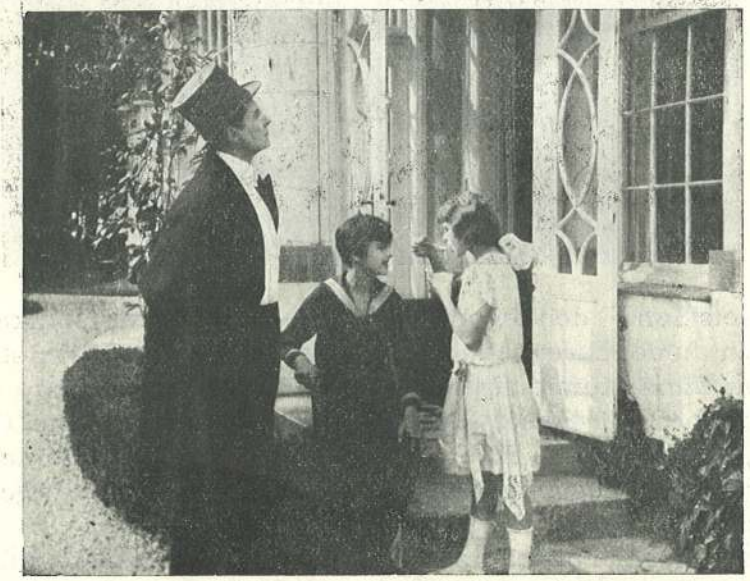

Nogle Mil fra Hovedstaden — ved et mondænt Badested — ligger Grosserer Lassens imponerende Villa »Fredensro«, der for at svare til sit Navn burde være Rammen om et roligt og idyllisk Familieliv, men bare ikke er det. En sørgelig Mangel paa Selvbeherskelse samt paa Evne til at kunne se Tingene med andre Øjne end sine egne har nemlig efterhaanden gjort den af Naturen god-

modige Grosserer til en besværlig Hustyran, mod hvem Familiens øvrige Medlemmer stadig maa staa paa Vagt for at forsvare deres egne Interesser. Hans Hustru, den endnu ungdommelige Fru Fanny, søger at gardere sig mod hans Urimeligheder ved ustandseligt at appellere til sine »svage Nerver« og sit »stakkels Hoved«, — hvorimod Datteren, den attenaarige Edith, aabent og uforknyt byder den faderlige Myndighed Trods. En noget forkvaklet Opdragelse og en manglende Forstaaelse hos Forældrene har til en vis Grad præget hende, og i Badestedets jazzende og tomme Selskabsliv søger hun Trøst for Hjemmets Ufordragelighed. I Dansekomponisten Charles Dupont har hun fundet en energisk Tilbeder, — men selv om hans elegante Fremtoning og højtravende Floskler ikke undlader at gøre Indtryk paa hende, har han dog endnu ikke formaaet at bringe hendes Hjertefred i virkelig Fare.

Husets Søn — den tolvaarige Hugo — har ved et Ulykkestilfælde mistet sin fulde Førlighed og beherskes helt af sit Livs store Sorg — ikke at kunne tumle sig som andre Drenge. — —

Den eneste i Huset, der kan holde den koleriske Grosserer Stangen, er den gamle Pige Grete, som Fru Fanny har medført fra sit Fædrenehjem, og paa hvis uforstyrrelige Ro og pudsige Muthed den Lassen'ske Hidsighed preller fuldstændig af. —

Den Dag, vor Fortælling begynder, kommer det til et af de næsten obligatoriske, dramatiske Optrin ved den lykkelige Families Frokostbord. Edith har efter en enerverende Jazzaften ikke alene ladet vente paa sig, men har endogsaa tilladt sig at møde i Pyjamas, og den morgengnavne Grosserer ryger omgaaende i Flint. Det kommer til et voldsomt Sammenstød mellem ham og Datteren, men midt under dette indløber et Telegram, og Sindene falder et Øjeblik til Ro. Det er Jørgen Wedel — en gammel Ven af Huset, der netop den Dag er vendt hjem fra Udlandet — og nu melder sin snarlige Ankomst til »Fredensro«. Grossereren er stærkt interesseret i at faa den fremsynede og driftige Forretningsmand knyttet til Firmaet, hvor han for Resten har faaet sin første Uddannelse, og det er Lassens kæreste Ønske at se ham som Medlem af Familien, men da han er saa uforsigtig at antyde dette over for Edith, tager hun kraftigt til Genmæle. — Ganske vist har hun altid syntes godt om Jørgen Wedel — »Onkel Jørgen«, som hun plejede at kalde ham, — hun har mange lyse Minder fra Tiden, før han rejste til Udlandet, da han var hendes — den nykonfirmerede lille Vildkats gode Ven og Kammerat; men hun betakker sig for at være en Handelsvare og erklærer, at hun nok skal vide at hævde sin Selvstændighed.

Og da den Hjemvendte ud paa Eftermiddagen viser sig paa »Fredensro«, konstaterer han med et hemmeligt Hjertesuk, at den

unge Pige, der stadig har været i hans Tanker, ikke har brudt sig om at afvente hans Ankomst, men — som han senere faar at vide — som sædvanlig muntrer sig sammen med Charles Dupont og hans Klike. — Jørgen har imidlertid ogsaa andet at gøre i Øjeblikket end tænke paa Edith. Da han om Morgenen var gaaet i Land fra Gedser-Warnemünde-Færgen, stødte han nemlig paa et Wienerbarn — Leni Rossner, — der ved et Tilfælde var blevet skilt fra sit Rejseselskab og nu stod ene og hjælpeløs i det for hende fremmede Land. Han havde følt sig foranlediget til at tage sig af hende og bringer hende nu med ud til Lassens Villa, hvor hendes Tilsynekomst næsten vækker større Sensation end hans egen. Den lille og forknytte Fremmede vinder straks alles Hjerter, — og til stor Begejstring for Hugo, der synes, at han aldrig før har haft en saa interessant Legekammerat, bestemmer hans Forældre, at hun skal blive hos dem Sommeren over. — —

Og det viser sig at være en lykkelig Tanke. — For Leni er med sit eget fattige Hjem for Øje, hvor man, takket være et Liv i Samdrægtighed og Kærlighed, har kunnet udholde Trykket af en Verdenskrigs grænseløse Elendighed, i Stand til at lære sin ny Plejefar og de andre Medlemmer af Familien den Fordragelighedens og Taalmodighedens vanskelige Kunst, der er al huslig Lykkes inderste Hemmelighed. — — Og Jørgen faar i den kloge og elskelige lille Pige en uvurderlig Fælle i den Kamp, han optager for at pille Nykkerne ud af Edith og unddrage hende for Duponts og hans Klikes uheldige Indflydelse. Han bliver snart klar over, at Dansekomponisten er en Pigejæger af værste Slags, og af Frygt for en korporlig Revselse maa ganske vist Hr. Dupont beslutte sig til at forsvinde fra Badestedet, men forinden lykkes det ham at overtale Edith, der helt misforstaar Jørgens Optræden og desuden er rasende over Faderens stadige Tyranni, til at tage bort med sig. – Takket være Leni, der altid har sine Øjne og Øren med sig, bliver Jørgen imidlertid ikke alene i Stand til at forpurre den skumle Plan, men ogsaa til fuldstændig at afsløre Slynglen. — —

Edith, der baade føler sig bedraget og ydmyget, holder sig de første Dage indespærret paa sit Værelse, og Jørgen, der tror, hun aldrig vil kunne tilgive ham, at han saa brutalt har grebet ind i hendes Skæbne, beslutter – til Lassens store Skuffelse – at lægge sine Fremtidsplaner om og rejse bort igen. Men da er det, at Wienerbarnet atter viser sig som den frelsende Engel. Gennem hende faar Edith at vide, at naar Jørgen handlede, som han gjorde, var det af Kærlighed — af Kærlighed til hende, der egentlig slet ikke fortjente det. Og endelig gaar det op for hende, hvor dum og forblindet hun har været — og hun forstaar pludselig, at det vil knuse hendes Hjerte, hvis han — hendes sande og uegennyttige Ven — rejser fra hende.

Da Jørgen om Aftenen indfinder sig for at tage Afsked for bestandig, kommer det til en Forklaring mellem ham og hende — og kort efter kan Leni meddele den henrykte Lassen, at der ikke bliver Tale om nogen Rejse, før et vist ungt og lykkeligt Par begiver sig paa Bryllupsrejse.

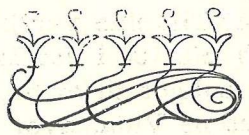

FILMEN BEDØMT FRA ET KRISTELIGT STANDPUNKT

Et Angreb, der har Næb og Kløer, men som helt skyder over Maalet

Fra kristelig Side har der i den senere Tid, ikke mindst i Tyskland, rejst sig en ret stærk Stemning mod den lettere Del af Filmen.

Denne voksende Uvilje har i disse Dage i den lille By Reichenbade givet sig et Udslag, der fortjener at kendes udenfor Tysklands Grænser.

Naar Folk gaar fra Biografteatret, bliver der udenfor paa Gaden givet dem et Flyveblad i Hænderne. Bladets Titel er: „Folkeblad til Vækkelse og Befordring af det kristelige Liv". Det udgives af en Præst i Frankfurt am Main, L. Thimme.

Vi gengiver i Oversættelse en af Bladets Artikler, der specielt er rettet mod Filmen, en Tordentale eller Banstraale, der i hele sin Form er noget udenfor det sædvanlige. Artiklen lyder ordret saaledes:

— Naa mine Damer og Herrer, har De moret Dem godt i Biografteatret i Aften?

Hvor mange Mord har De haft Lejlighed til at overvære?

Et spændende Øjeblik, ikke sandt, da Etatsraden trak Revolveren frem og skød paa Indbrudstyven!

Og hvor romantisk, da den ulykkelige Elsker satte Pistolen til Tindingen.

Men det var ikke blot *Mord*, De overværede. Der var ogsaa mange *pikante* Scener. Husker De de smægtende Blikke, den troløse Ægtemand tilsendte den letfærdige, unge Dame, og deres hemmelige Aftale om, hvor de skulde mødes, — og endelig selve Mødet. Hvilke Intimiteter, hvilken Skamløshed!

Lagde De Mærke til, hvor Publikum nød dene Forførelsesscene. Synet af de dyriske Drifter vakte de samme Drifter til Live hos Tilskuerne.

Er det ikke til at skamme sig over, at saa mange anstændige unge Piger i Biografteatret overværer den Slags uanstændige Optrin. Og ved Siden af sidder maaske den unge Mand, som under andre Forhold ikke vilde taale, at man fornærmede hans Dame. Men er ikke Film, der gengiver den Slags Optrin, en Fornærmelse mod enhver anstændig ung Pige og enhver ridderlig ung Mand?

Fy! og endnu en Gang fy, at man vover at tildænge ædelttænkende Mennesker med den Slags Smuds. Mon Tilskuerne virkelig ikke rødmer over alle de Gemenheder, de ser. Heldigvis er der jo mørkt i Teatret under Forestillingen, saa selv om Skamrødmen stiger op i Kinderne, ser man den ikke.

Vi vil ikke benægte, at der ogsaa gives gode Film, men det er ikke for meget sagt, at det meste af, hvad Filmen byder paa, er Skarn.

Jeg spørger Dem endnu en Gang, min Dame og min Herre, om De har moret Dem godt i Biografteatret? De Penge, De har givet ud for at overvære Forestillingen (om det var *syndige* Penge vil jeg overlade til Dem selv at afgøre) faar De ikke igen, og den Tid, De har tilbragt i denne daarlige Atmosfære, kommer heller ikke mere tilbage, men De skal dog en Gang aflægge Regnskab for den.

Og jeg vil spørge Dem: — Vil De efter alt, hvad jeg her har sagt Dem,

vedblive at gaa i Biografteatret? Ja eller nej?

Hvad vilde der ske, hvis Gud den Almægtige kaldte Dem bort i et Øjeblik, da De sad i Biografteatret? Der er dræbt mange flere Mennesker under Teaterforestillinger, end man antager. I Aarene 1702—1887 har ikke mindre end 10,000 Mennesker mistet Livet ved Teaterbrande.

Tænk paa, hvis De fra Biografteatret skulde føres direkte for Guds hellige Domstol. Hvad vilde De svare, naar den Almægtige spurgte: — Hvor kommer Du fra?

Og endnu et. Hvorledes vilde De forholde Dem, hvis det hellige Jesusøje ser Dem i Biografteatret. Kunde De i Biografen staa Ansigt til Ansigt med ham, der er Renheden, og som med sin Uskyld led for de Skyldige. Hvorledes vilde De føle Dem tilmode, hvis De paa det hvide Lærred pludselig saa Hovedet med Tornekronen. Kunde De da blive siddende paa Deres Plads i Biografteatret? De maa selv træffe Afgørelsen. Vi er langt fra at ville søge at overtale Mennesker, der ikke selv har nogen Overbevisning.

Hvis De er af den Opfattelse, at Vejen til Biografteatret er en god Vej, paa hvilken De kan faa noget af Betydning for Legeme og Sjæl, for Tiden og Evigheden, saa gaa De kun den Vej.

Men nærer De den Overbevisning, at det er Guds Stemme, som har advaret Dem i Dag gennem disse Linjer, at Vejen til Biografteatret ikke er Vejen til Himlen, men til Helvede, saa har det i Dag været sidste Dag, at De gik i Biografteatret.

Vi skal til Slut citere, hvad den berømte franske Teater-Skribent mente om Teatret. Paa et Spørgsmaal herom, gav han dette Svar:

— Jeg har to Døtre. Hvis De skulde føle sig kaldet til at gaa til Scenen, og det var mig umuligt at overtale dem til at lade være, og de anmodede mig om at gaa med dem og forestille dem for en Teaterdirektør, saa vilde jeg gaa med dem ud til Seinen, til et Sted, hvor Floden er dybest og Strømmen stærkest, og der vilde jeg skubbe dem i Vandet. Og bagefter vilde jeg kunne bekende for Gud og Mennesker: Jeg har ingen Synd begaaet, thi Tusinde Gange hellere maa mine Døtre ligge paa Flodens Bund, end jeg vil udsætte dem for den Demoralisation og Ryggesløshed, de er udsat for paa Teatret, paa *ethvert* Teater.

Dette er efter vor Formening det mest nedsættende, der nogensinde er skrevet om Teatret. Og hvad der gælder for Teatret, gælder i endnu højere Grad for Biografteatret. Alexander Dumas, der hovedsagelig skrev for Teatret, har vidst, hvad han talte om.

Maaske har De hidtil ikke vidst det. Nu véd De det ogsaa.

Saa retter De Dem vel derefter i Fremtiden.

— — —

Det er en ordentlig Salve, den gode Pastor affyrer, den spiller paa alle Strenge lige fra det naive til den mest udspekulerede Ondskabsfuldhed.

Dette er *Had* til Biografteatret, blindt Had, Fanatisme, Hysteri, men netop derfor skyder Angrebet saa fuldstændig over Maalet, at det næppe opfylder sin Hensigt at holde Folk bort fra Biografen. Ved sine Overdrivelser vil Artiklen snarere bevirke, at mange Mennesker, der hidtil ikke har gaaet meget i Biografteatret, i Fremtiden vil komme der oftere for at se, om det virkelig skulde være saa galt, som Præsten prædiker, — og saa galt er det jo heldigvis ikke.

MR. RADIO — ALBERTINES SIDSTE PAAHIT

Den italiensk-fødte Sensations-Film-Skuespiller LucianoAlbertini, hvis Portræt vi hosstaaende bringer, har været Mester for en ny Film „Mister Radio", der skal være noget af det mest nervepirrende, man har været Vidne til siden Revolutionen paa Grønttorvet.

Efter Portrættet at dømme er han jo en meget stilfærdig og pæn ung Mand, der godt kunde være Overkelner i Holstebro, men de Billeder „Phoe-

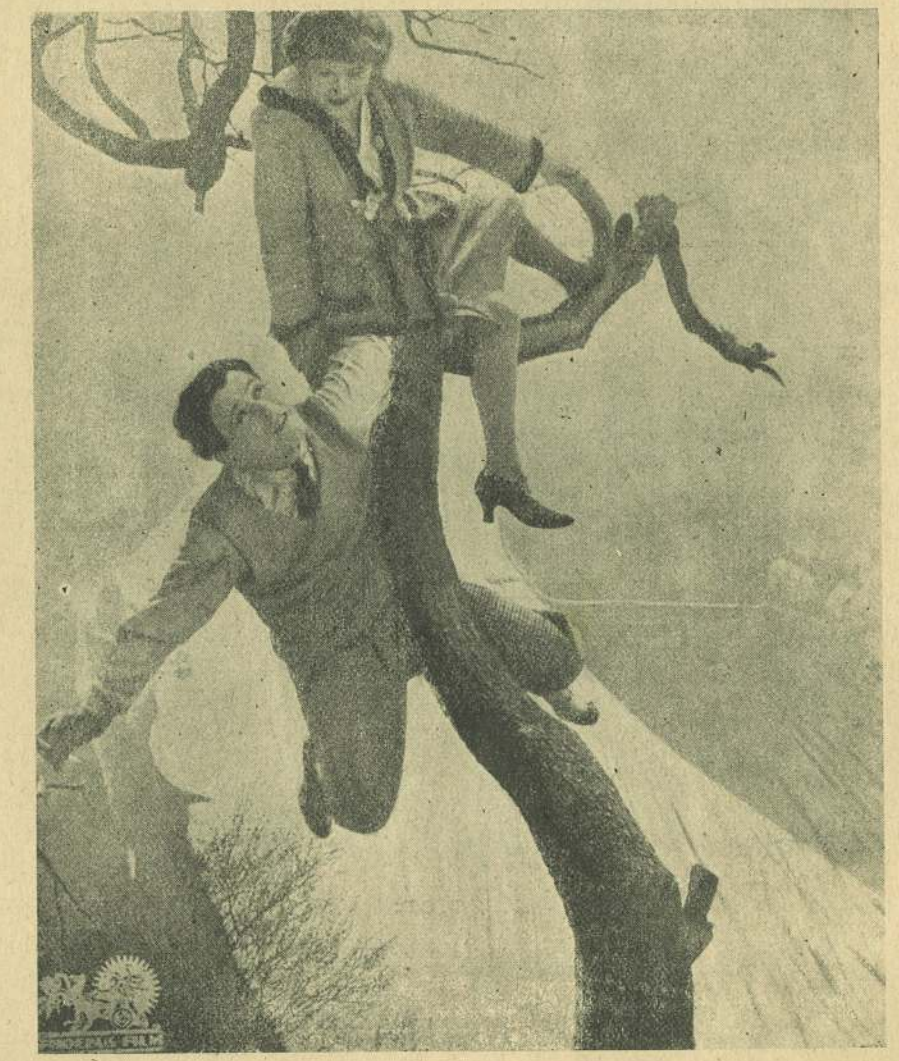

Mon det er et Frieri?

bus-Film" har udsendt, taget fra hans seneste Film, taler et Sprog, der faar det til at løbe koldt ned ad Ryggen.

Hvad skal man tænke om hosstaa-

Bare Tovet holder.

ende afbildede Scene i en Trætop, hvor Hr. Albertini synes i Færd med at fri til en ung Dame, der i Betragtning af de farefulde Omstændigheder ikke godt kan være bekendt at sige nej.

Hun risikerer, at hun knækker Grenen, hun sidder paa, og der er overvejende Sandsynlighed for, at hun vælger en Afgørelse i Mindelighed med Udsigt til en møbleret fire Værelsers Lejlighed med Badeværelse og en forholdsvis sorgfri Alderdom.

Men det er dog alt sammen intet imod, hvad Tilskueren er udsat for

paa det næste Billede, hvor to Damer og to Herrer, om hvem man uden at fornærme nogen nok kan sige, at de har vovet sig lidt for langt ud, hænger i et Tov paa en dertil indrettet Bjergspids, svævende over en Afgrund, hvis Dybde man kan overlade enhver Fantasi at udmaale.

Man maa oprigtigt haabe, at der holder et Hølæs nedenfor, for det Tilfældes Skyld, at Tovet skulde knække.

At Hr. Albertini er en dødsforagtende Vovehals, véd man allerede, men man forstaar ikke rigtig, hvorledes han bærer sig ad med at skaffe Medspillende til den Slags Optrin.

DEN FORESTAAENDE FILMSÆSON I FRANKRIG

Det er ikke blot i Skandinavien, at de amerikanske Film spiller en alt overvejende Rolle. Selv i et stort Land som Frankrig, hvor Filmens Vugge stod, i hvert Fald for den europæiske Films Vedkommende, er Programmerne for den kommende Efteraarssæson lige saa stærkt amerikansk blandede.

Gaumont møder med kun to Film af egen Produktion, „Pjerrot og Pjerrette" og „Dramaet paa Søen", Resten er overvejende amerikanske. Blandt disse er de to Jackie Coogan Film, „Kongen længe leve", der i Paris har faaet Titlen „Den lille Konge", og „Drengen fra Flandern". Af andre Loewe-Metro Film, der skal vises i Paris i Efteraaret, kan nævnes „Gueritta", „Gæstfrihedens Love", „Scaramouche" og „Den hvide Søster" med Lilian Gish i Hovedrollen. Endvidere bringer Firmaet en Goldstone-Film, „Kong Diavolo" og Nej-Filmen „Hjælp!"

Ogsaa Pathé bringer næsten udelukkende Amerikanere, deriblandt en Række First National Film som „Andoche Waltmann", Kærlighed og Godter" og „Uha, uha!"

Endvidere „En Sejr i Luften" med Joe Moore i Hovedrollen, „Ruths Eventyr" med Ruth Roland og Meteor-Filmen: „Et natligt Eventyr".

Den hjemlige Produktion indskrænker sig til „Blanchette" og „De tre Masker", som endda ikke er helt nye.

Aubert bringer „Mimi Pinson" efter Alfred de Musset og „Den hvide Kavalkade" af den polske Forfatter Donation, hvis Bog af samme Navn behandler et gammelt polsk Sagn.

Endvidere „Det forjættede Land", som skildrer polske Jøders Liv. Filmen er optaget dels i Epinay i Frankrig, dels i Polen. Den bekendte Sangerinde Raquel Meller og hendes Søster spiller Hovedrollerne. En polsk Journalist har medvirket for at gøre det polske Milieu saa ægte som muligt.

Roger Lion har lige haft Premiere paa sin nye Film, „Kærlighedens Fontaine", en sentimental Kærlighedshistorie, der med Forsæt er tilrettelagt for et amerikansk Publikum.

Desuden udbydes der til de franske Biografteatre fem andre First National Film, deriblandt „Flyveren Matek", „Den forunderlige Arv", „Hævneren" og Cirkusbarnet" med Jackie Coogan i Hovedrollen.

Universal bringer følgende Film frem i Frankrig: „Den store Skuffelse", „Helvedesridtet", „En bedre Dame", „Et ædelt Hjerte vakler ikke", „Klodens Barn" og „Kærligheden til Barnet er det afgørende", den sidste med Baby Peggy i Hovedrollen.

Fox Filmen møder med „Den arveløse" med Mary Karr og „Ørkenens Lov" med Dustin Farnum og Blessie Love.

Paramount har faaet en veritabel Sukces paa „Hollywood", i hvilken næsten alle amerikanske Filmstjerner medvirker. Denne Film har jo allerede i Foraaret haft Premiere i København.

Endvidere „Zarza", Pola Negri-Filmen „Bella Donna", „En Sky formørkede Himlen", „Dem, der dulmer Kvalerne", Zigøjner-Retfærdighed" og „Ridder Blaaskægs ottende Hustru".

Japaneren Sessue Haya Kawa spiller Hovedrollen i en Film „Jeg har dræbt ham", der optages af Roger Lion.

Man lægger Mærke til, at der blandt de nye Film, som i den nærmeste Tid skal frem i Frankrig, ikke er en eneste tysk. Men der er i Øjeblikket Forhandlinger i Gang mellem det franske Firma Aubert og Ufa i Berlin, saa maaske kommer der en Ordning i Stand.

Moderne Ungdom.

— Hvor er disse gamle Træer yndige med deres kraftige Stammer og store skyggefulde Kroner.

— Ja, hvis de blev fældede, kunde her blive en udmærket Sportsplads.

CARL XII FILMEN

Et Par Billeder fra den tidligere omtalte svenske Carl XII Film, der nu nærmer sig sin Fuldendelse

Fru Pauline Brunius som Aurora Konigsmarck.

Den russiske Skuespiller M. Seversky som Czar Peter den Stor

Aurora Konigsmarcks første Møde med Kong Carl XII.

FILMFORFATTERENS DRØM

Jeg drømte, at jeg sad foran mit kolossale Skrivebord, hvor saa mange ophøjede Værker ser Dagens Lys, — hensunket i dybe Tanker, — og Tankerne var meget langt borte, — det er de ofte, netop naar man har allermest Brug for dem.

Jeg grundede blandt andet over det fuldkommen ufattelige i, at ingen Filmdirektør endnu havde bestemt sig til at snubbe den Million, der kunde tjenes ved at købe mit sidste Film-Manuskript, en Kæmpedonner-sukces, der, det føler jeg mig aldeles overbevist, vil sætte alt, hvad man hidtil har set, i Skygge.

Saa gik Døren pludselig op, og en uniformeret Mand med en Ordensroset i Knaphullet traadte hen til mig og spurgte, om jeg havde noget imod at følge med hen i Rigsdagen, Regeringen ønskede at tale med mig i et for Landet vigtigt Anliggende.

Jeg bød ham en Cigar og fulgte med ham, og da vi kom hen i Rigsdagen, stod Statsministeren paa Talerstolen og sagde med bekymret Mine:

— „Mine Herrer! Det nytter ikke længer at skjule Sandheden for det høje Ting, Fædrelandet er i Nød, Kronen bliver ved med at falde, og vi ser ingen Udvej til at faa den til at stige. Men der ser jeg vor kloge Ven, Filmforfatter Hansen, som jeg netop har sendt Bud efter, træde ind ad Døren, maaske han kan give os et Raad, — naar Nøden er størst, plejer Hjælpen jo at være i Nærheden, — Hr. Hansen har Ordet".

Et Øjeblik efter stod jeg paa Talerstolen, hilst af minutlangt Bifald:

— „Mine Herrer", sagde jeg „jeg foreslaar, at vi omdanner hele Danmark til en eneste Filmfabrik. Enhver dansk Undersaat er fast ansat i Fabriken, der paa den Maade faar over tre Millioner Mennesker til Raadighed og saaledes bliver Verdens største Filmforetagende. Staten bygger Optagelsesteatre af uanede Dimensioner, og vi vil være i Stand til at optage Masse-Scener, der vil slaa enhver hidtidig Rekord. Hele Verden vil spille vore Film, Amerika vil blive slaaet helt ud af Markedet, Landet vil faa ny, uhyre Indtægter, og Kronen vil stige".

Der blev et Øjebliks Stilhed, da jeg traadte ned af Talerstolen, saa bragede et hidtil uhørt Bifald løs, Medlemmerne stod op paa Bordene og tilkastede mig Blomster og store Bunter Femhundred-Kronesedler.

— — —

Jeg vaagnede ved, at jeg faldt ud af Sengen, og langsomt gik den bitre Virkelighed op for mig.

Skade, at det kun var en Drøm. Jeg havde allerede i Aanden set mig som Generaldirektør for Statsfilmfabriken Danmark med et Personale paa 3 Millioner Mennesker.

JYDSK CENTRALTRYKKERI A/S AARHUS

Hj.af Munke og Klostergade

Marie Christensens
Hjemmebageri, Konditori og Chesalon,
Bispetorvet,
Tlf. 1939. anbefales. Tlf. 1939.

Et Hjems
Udstyr leveres altid bedst og paa rimelige Betingelser hos
C. J. RING
Montanagade 15. Tlf 876

Lampeskærme
Puder og Tasker
sys og monteres.
Fru Edith Christensen,
Nørregade 42. Telefon 4722.

P. Søltoft
Molsgade 12.
Telefon 6139.

1. Klasses moderne
Skræderi

V. Frandsen
Karosseri-Fabrik.
Sønder-Allé 48, Tlf. 1096

RADIO
Radio
Monterede Apparater for 3 Lamper Type D. N. 11 med Potentiometer, Fininstilling og variabel Gridleak (Watt Mel)
Kr. 175.00.
Alle Reservedele paa Lager.
Forlang Prisliste.
Harald E. Hindevad,
Østergade 35. Telefon 4639.

Ser De daarligt
eller har De ofte Hovedpine.
Undertegnede har haft 9 Aars Uddannelse og Praksis i London med ca. 20,000 tilfredsstillende Øjenundersøgelser.
Sikreste og nyeste Undersøgelsesmetoder anvendes.
Uden Atropin.
Lægeanbefalinger foreligger
Gratis Undersøgelse og Vejledning.
Telefon 996. J. H. Nisted & Co. Østerg. 24.
Refraktionist og Optiker.
Student fra Polyteknisk Institut, London.

Lampeskærmfabriken
„Helios"
Ryesgade 31.
Telefon 3731.

Handsker
bedst og billigst.
Handske-Magasinet,
Sønderallé 5
(overfor Parkalléen).
Telefon 3387.
Eget Fabrikat.

Kunst-Tin
Haldur Moll.
Værksted og Udsalg:
Harald Skovbyesg. 3
Telefon 5793.

Den bedste Gave er en
Kodak
Budtz Müllers Eftf.
Søndergade 20. Tlf. 2680.

Brug
DOBI AUTO-OLIER
Fineste Kvaliteter

Ægte Sølvræve

og alle moderne Rævekraver
i største Udvalg til mindste Priser

A. Muchitsch, Vestergade 7.

Tidens Krav: Bevar Ungdom og Skønhed!

Aldeles uskadelig og med enestaaende Virkning udfører jeg personlig
HENNABEHANDLING
med nøjagtig afstemt Farve og Nuance, der passer for enhver Teint.
ENESTE SPECIALIST

Lille Torv **Fru Brostrøm van Degen.** **Telefon 4511**

ATELIER „ESKILD"

SØNDERGADE 23—25 TELEFON 1160

MODERNE FOTOGRAFERING
SMAGFULDT & ELEGANT
SPECIALITET: BØRNEFOTOGRAFERING

REKLAMETRYKKERIET, AARHUS

W I E N E R B A R N E T.

Film i 6 Akter efter Svend Rindoms Lystspil
"Wienerbarnet"
af
Sam Ask.

Iscenesat af A.W.Sandberg.

Fremstillet af Nordisk Films Kompagni - København.

Grosserer Viggo Lassen.....Gerhard Jessen.
Fanny Lassen, hans Hustru.....Karen Caspersen.
Edith) deres.....Karina Bell.
Hugo) Børn.....Martin Herzberg
Grete, et gammelt Tyende.....Mathilde Nielsen.
Jørgen Wedel.....Gunnar Tolnæs.
Leni Rossner, et Wienerbarn.....Else Nielsen.
Charles Dupont.....Nils Asther.

Nogle Mil fra Hovedstaden - ved et mondænt Badested - ligger Grosserer Lassens imponerende Villa, "Fredensro", der for at svare til sit Navn burde være Rammen om et roligt og idyllisk Familieliv, men bare ikke er det. En sørgelig Mangel paa Selvbeherskelse samt paa Evne til at kunne se Tingene med andre Øjne end sine egne har nemlig efterhaanden gjort den af Naturen godmodige Grosserer til en besværlig Hustyran, mod hvem Familiens øvrige Medlemmer stadig maa staa paa Vagt for at forsvare deres egne Interesser. Hans Hustru, den endnu ungdommelige Fru Fanny, søger at gardere sig mod hans Urimeligheder ved ustandselig at appellere til sine "svage Nerver" og sit "stakkels Hoved", - hvorimod Datteren, den attenaarige Edith, aabent og uforknyt byder den faderlige Myndighed Trods. En noget forkvaklet Opdragelse og en manglende Forstaaelse hos Forældrene har til en vis Grad præget hende, og i Badestedets jazzende og tomme Selskabsliv søger hun Trøst for Hjemmets Ufordragelighed. I Dansekomponisten Charles Dupont har hun fundet en energisk Tilbeder, - men selv om hans elegante Fremtoning og højtravende Floskler ikke undlader at gøre Indtryk paa hende, har han dog endnu ikke formaaet at bringe hendes Hjertefred i virkelig Fare. - Husets Søn - den tolvaarige Hugo - har ved et Ulykkestilfælde mistet sin fulde Førlighed og beherskes helt af sit Livs store Sorg - ikke at kunne tumle sig som andre Drenge. - - -

Den eneste i Huset, der kan holde den koleriske Grosserer Stangen, er den gamle Pige, Grete, som Fru Fanny har medført fra sit Fædrenehjem, og paa hvis uforstyrrelige Ro og pudsige Muthed den Lassen'ske Hidsighed preller fuldstændig af.

Den Dag, vor Fortælling begynder, kommer det til et af de næsten obligatoriske, dramatiske Optrin ved den lykkelige Familie Frokostbord. Edith har efter en enerverende Jazzaften ikke alene ladet vente paa sig, men har endogsaa tilladt sig at møde i Pyjamas, - og den morgengnavne Grosserer ryger omgaaende i Flint. Det kommer til et voldsomt Sammenstød mellem ham og Datteren, men midt under dette indløber et Telegram, og Sindene falder et Øjeblik til Ro. Det er Jørgen Wedel - en gammel Ven af Huset, der netop den Dag er vendt hjem fra Udlandet og nu melder sin snarlige Ankomst til "Fredensro". Grossereren er stærkt interesseret i at faa den fremsynede og driftige Forretningsmand knyttet til Firmaet, hvor han for Resten har faaet sin første Uddannelse, og det er Lassens kæreste Ønske at se ham som Medlem af Familien, men da han er saa uforsigtig at antyde dette over for Edith, tager hun kraftigt til Genmæle. - Ganske vist har hun altid syntes godt om Jørgen Wedel - "Onkel Jørgen", som hun plejede at kalde ham -, hun har mange lyse Minder fra Tiden, før han rejste til Udlandet, da han var hendes - den nykonfirmerede lille Vildkats gode Ven og Kammerat, men hun betakker sig for at være en Handelsvare og erklærer, at hun nok skal vide at hævde sin Selvstændighed. - -

Og da den Hjemvendte ud paa Eftermiddagen viser sig paa "Fredensro", konstaterer han med et hemmeligt Hjertesuk, at den unge Pige, der stadig har været i hans Tanker, ikke har brudt sig om at afvente hans Ankomst, men - hvad han senere faar at vide - som sædvanlig muntrer sig sammen med Charles Dupont og hans Klike. - Jørgen har imidlertid andet at gøre i Øjeblikket end tænke paa Edith. Da han om Morgenen var gaaet i Land fra Gedser-Warnemünde-Færgen, stødte han nemlig paa et Wienerbarn - Leni Rossner - der ved et Tilfælde var blevet skildt fra sit Rejseselskab og nu stod ene

og hjælpeløs i det for hende fremmede Land. Han havde følt sig foranledi= get til at tage sig af hende og bringer hende nu med ud til Lassens Villa, hvor hendes Tilsynekomst næsten vækker større Sensation end hans egen. Den lille sky og forknytte Fremmede vinder straks alles Hjerter, - og til stor Begejstring for Hugo, der synes, han aldrig før har haft en saa interessant Legekammerat, bestemmer hans Forældre, at hun skal blive hos dem Sommeren over. - - -

Og det viser sig at være en lykkelig Tanke. - - - For Leni er med sit eget fattige Hjem for Øje, hvor man takket være et Liv i Samdrægtighed og Kær= lighed har kunnet udholde Trykket af en Verdenskrigs grænseløse Elendig= hed, i Stand til at lære sin ny Plejefar og de andre Medlemmer af Fami= lien den Fordragelighedens og Taalmodighedens vanskelige Kunst, der er al huslig Lykkes inderste Hemmelighed. - -

Og Jørgen faar i den kloge og elskelige, lille Pige en uvurderlig Fælle i den Kamp, han optager for at pille Nykkerne ud af Edith og und= drage hende for Dupont og hans Klikes uheldige Indflydelse. Han bliver snart klar over, at Dansekomponisten er en Pigejæger af værste Slags, og af Frygt for en korporlig Revselse maa ganske vist Herr Dupont beslutte sig til at forsvinde fra Badestedet, men forinden lykkes det ham at over= tale Edith, der helt misforstaar Jørgens Optræden og desuden er rasende over Faderens stadige Tyranni, til at tage bort med sig. - Takket være Leni, der altid har sine Øjne og Øren med sig, bliver Jørgen imidlertid ikke alene i Stand til at forpurre den skumle Plan, men ogsaa til fuldstæn= dig at afsløre Slynglen. - - -

Edith, der baade føler sig bedraget og ydmyget, holder sig de første Dage indespærret paa sit Værelse, og Jørgen, der tror, hun aldrig vil kun= ne tilgive ham, at han saa brutalt har grebet ind i hendes Skæbne, beslut= ter - til Lassens store Skuffelse - at lægge sine Fremtidsplaner om og rej= se bort igen. Men da er det, at Wienerbarnet atter viser sig som den frel= sende Engel. Gennem hende faar Edith at vide, at naar Jørgen handlede, som

han gjorde, var det af Kærlighed - af Kærlighed til hende, der egentlig slet ikke fortjente det. Og endelig gaar det op for hende, hvor dum og forblindet hun har været - og hun forstaar pludselig, at det vil knuse hendes Hjerte, hvis han - hendes sande og uegennyttige Ven - rejser fra hende. - - -

Da Jørgen om Aftenen indfinder sig for at tage Afsked for bestandig, kommer det til en Forklaring mellem ham og hende - og kort efter kan Leni meddele den henrykte Lassen, at der ikke bliver Tale om nogen Rejse, før et vist ungt og lykkeligt Par begiver sig paa Bryllupsrejse.

S l u t .

NORDISK FILMS KOMPAGNI

han gjorde, var det af Kærlighed - af Kærlighed til hende, der egentlig slet ikke fortjente det. Og endelig gaar det op for hende, hvor dum og forblindet hun har været - og hun forstaar pludselig, at det vil kunne hendes Hjerte, hvis han - hendes sande og uegennyttige Ven - rejser fra hende. - - -

Da Jørgen om Aftenen indfinder sig for at tage Afsked for bestandig, kommer det til en Forklaring mellem ham og hende - og kort efter kan Leni meddele den henrykte Lassen, at der ikke bliver Tale om en nogen Rejse, for et vist ungt og lykkeligt Par begiver sig paa Bryllupsrejse.

S l u t .

WENN MÄDCHEN TRÄUMEN –

FILMSPIEL IN SECHS AKTEN
BEARBEITET VON SAM ASK

DEUTSCH-NORDISCHE FILM-UNION G.M.B.H. + BERLIN SW 48

WENN MÄDCHEN TRÄUMEN –

FILMSPIEL IN SECHS AKTEN + BEARBEITET VON SAM ASK

REGIE: A.W. SANDBERG

HERGESTELLT VON DER NORDISK FILM KOMPAGNI, KOPENHAGEN (DÄNEMARK)

HAUPTPERSONEN:

Großkaufmann Viggo Laſſen . . . . . Gerhard Jeſſen
Fanny Laſſen, ſeine Frau . . . . . Karen Casperſen
Edith . . . . . KARINA BELL
Hugo . . . . . Martin Herzberg
Jörgen Wedel . . . . . GUNNAR TOLNAES
Charles Dulac . . . . . Nils Althér
Grete, eine alte Dienerin . . . . . Mathilde Nielſen
Leni Roßner . . . . . Elſe Nielſen

In einem mondänen Badeort, unweit der Hauptſtadt, lag die Villa „Friedensburg" des Großkaufmanns Viggo Laſſen. Seinem Namen entſprechend hätte dieſes ſchöne Heim ein ruhiges und idylliſches Familienleben umrahmen ſollen, aber es war keineswegs der Fall. Herr Laſſen iſt zwar von Natur gutherzig, aber infolge ſeines völligen Mangels an Selbſtbeherrſchung iſt er ein Haustyrann, der den übrigen Familienmitgliedern das Leben ſchwer macht. – Seine noch jugendliche Frau Fanny beruft ſich ſtändig auf ihre „ſchwachen Nerven" und ihren „armen Kopf", um ſich ſo vor den Zornesausbrüchen ihres Mannes zu ſchützen. Hingegen Edith, die achtzehnjährige Tochter, bietet der väterlichen Autorität ganz offen Trotz. Sie iſt ein recht eigenwilliges Geſchöpf, das in dem Geſellſchaftstreiben des Badeortes einen Erſatz ſucht für das, was

ihr das Elternhaus verſagt. Die einzige Perſon im Hauſe, die dem choleriſchen Herrn Laſſen die Stange zu halten vermag, iſt Grete, die alte Dienerin, die Frau Fanny aus ihrem Elternhauſe mitgebracht hat. Die Heftigkeit des Großkaufmanns prallt an der unerſchütterlichen Ruhe des alten Mädchens völlig ab.

An dem Tage, an dem unſere Erzählung beginnt, ſpielt ſich am Frühſtückstiſch der glücklichen Familie wieder die obligate, dramatiſche Szene ab. Nach einem anſtrengenden Jazz-Abend hat Fräulein Edith nicht nur auf ſich warten laſſen, ſondern hat ſich ſogar erlaubt, im Pyjama zu erſcheinen. Der Vater, der morgens immer beſonders ſchlechter Laune iſt, wird natürlich wütend. Es kommt zu einer heftigen Auseinanderſetzung zwiſchen Vater und Tochter, als plötzlich ein Telegramm eintrifft, das die Gemüter für einen Augenblick wieder zur Ruhe bringt. Das Telegramm iſt von Jörgen Wedel, einem alten Freund des Hauſes, der ſoeben aus dem Auslande zurückgekehrt iſt und jetzt ſeine baldige Ankunft in der »Friedensburg« mitteilt. Herr Laſſen intereſſiert ſich lebhaft für den tüchtigen Geſchäftsmann und würde ihn gern als Teilhaber in ſeiner Firma ſehen, in der er vor Jahren ſeine erſte Ausbildung erhalten hat. Gleichzeitig iſt es Laſſens ſehnlichſter Wunsch, Jörgen Wedel als Mitglied ſeiner Familie betrachten

zu dürfen. Als er dies aber unvorſichtigerweiſe Edith andeutet, legt das junge Mädchen einen heftigen Proteſt ein. Sie erklärt ihrem Vater, daß ſie keine Handelsware ſei, mit der man beliebig verfahren könne, und daß ſie wiſſen werde, ihre Selbſtändigkeit zu behaupten. Als nun der Freund ſich am ſelben Nachmittage in der Villa »Friedensburg« einfindet, muß er zu ſeinem Leidweſen erfahren, daß Edith, die er in den langen Jahren ſeiner Abweſenheit nicht vergeſſen hat, ſich nichts daraus gemacht hat, ihn willkommen zu heißen, ſondern ſich mit Charles Dulac, dem gefeierten Tanzkomponiſten, und ſeinem Anhang amüſiert. Jörgen hat indeſſen anderes zu tun, als an Edith zu denken. Als er nämlich am Morgen die Fähre, die von Deutſchland gekommen war, verließ, war ihm ein kleines, etwa zwölfjähriges Mädchen aufgefallen, das durch einen Zufall von ſeiner Reiſegeſellſchaft getrennt worden war und nun verloren und hilflos in dem fremden Lande ſtand. Er hatte ſich veranlaßt gefühlt, Leni Roßner, ſo hieß das Kind, das die weite Reiſe von Wien gemacht hatte, in ſeine Obhut zu nehmen und brachte es jetzt mit zu Laſſens. Das kleine ſcheue und verſchüchterte Weſen gewann ſofort die Herzen aller und zu Hugos – dies war der etwa dreizehnjährige Sohn des Hauſes – großer Begeiſterung beſchloſſen ſeine Eltern, das Mädchen den Sommer über bei ſich auf dem

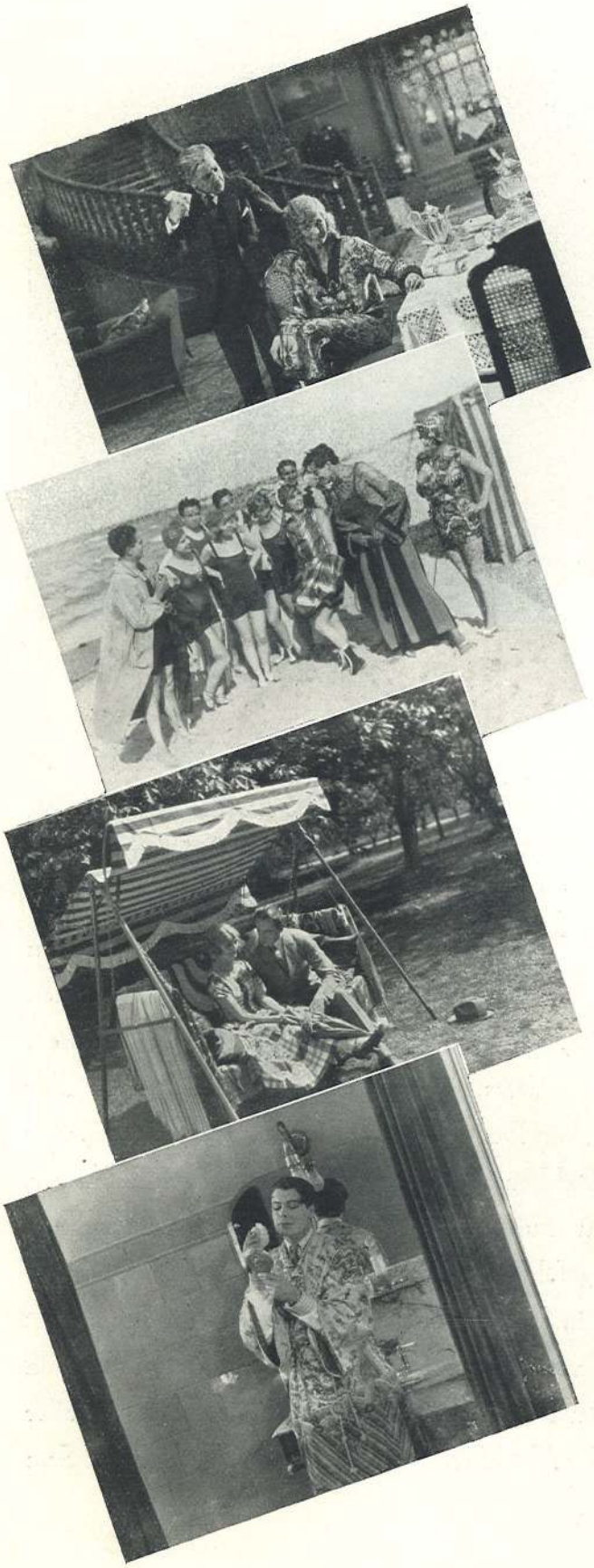

Lande zu behalten. Diese Tat der Familie Lassen sollte bald ihre guten Früchte tragen. Denn das zarte Kind, in dessen Heim in Wien man das grenzenlose Elend der Kriegszeit und der Nachkriegszeit nur durch ein Leben in Liebe und Eintracht hatte ertragen können, lehrte durch sein liebenswürdiges, stets hilfsbereites Wesen seinem neuen Pflegevater und den übrigen Familienmitgliedern ganz unbewußt die schwierige Kunst der Verträglichkeit und der gegenseitigen Unterordnung, die das Geheimnis allen häuslichen Glückes ist, und Jörgen bekam überdies in dem klugen kleinen Mädchen einen unschätzbaren Helfer in dem Kampf, den er aufnehmen mußte, um Edith zur Raison zu bringen und sie dem gefährlichen Einfluß des Tanzkomponisten zu entziehen. Jörgen war sich bald klar darüber geworden, daß dieser gefeierte Jünger der leichtgeschürzten Muse ein Schürzenjäger schlimmster Sorte ist. Doch nichtsdestoweniger glückte es Dulac, die durch eine Auseinandersetzung mit ihrem Vater gekränkte Edith zu überreden, mit ihm nach Paris zu fliehen, um dort

ein Leben in Freiheit zu führen. Glücklicherweise erfährt Jörgen rechtzeitig von diesem Vorhaben und durch eine List gelingt es ihm, Charles Dulac, den Tanzkomponisten, vor den Augen Ediths als einen ganz gemeinen Betrüger zu entlarven. Edith, die sich einerseits durch Dulac betrogen, andererseits durch das Dazwischentreten Jörgen Wedels gedemütigt fühlt, hält sich die nächsten Tage auf ihrem Zimmer auf und läßt sich nicht im Kreise der Familie sehen. Jörgen, der glaubt, daß sie ihm niemals die Demütigung verzeihen wird, beschließt zu Lassens großem Kummer, seine Zukunftspläne, die mit denen des Großkaufmanns übereinstimmten, aufzugeben und abzureisen. Aber da erweist sich das kleine Mädel aus Wien wieder als rettender Engel. Als Jörgen am Abend kommt, um für immer Abschied zu nehmen, kommt es zu einer Aussprache zwischen ihm und Edith und kurz darauf kann Leni dem entzückten Herrn Lassen die Mitteilung machen, daß von einer Abreise Jörgen Wedels keine Rede ist, bevor sich ein gewisses, glückliches junges Ehepaar auf die Hochzeitsreise begibt.

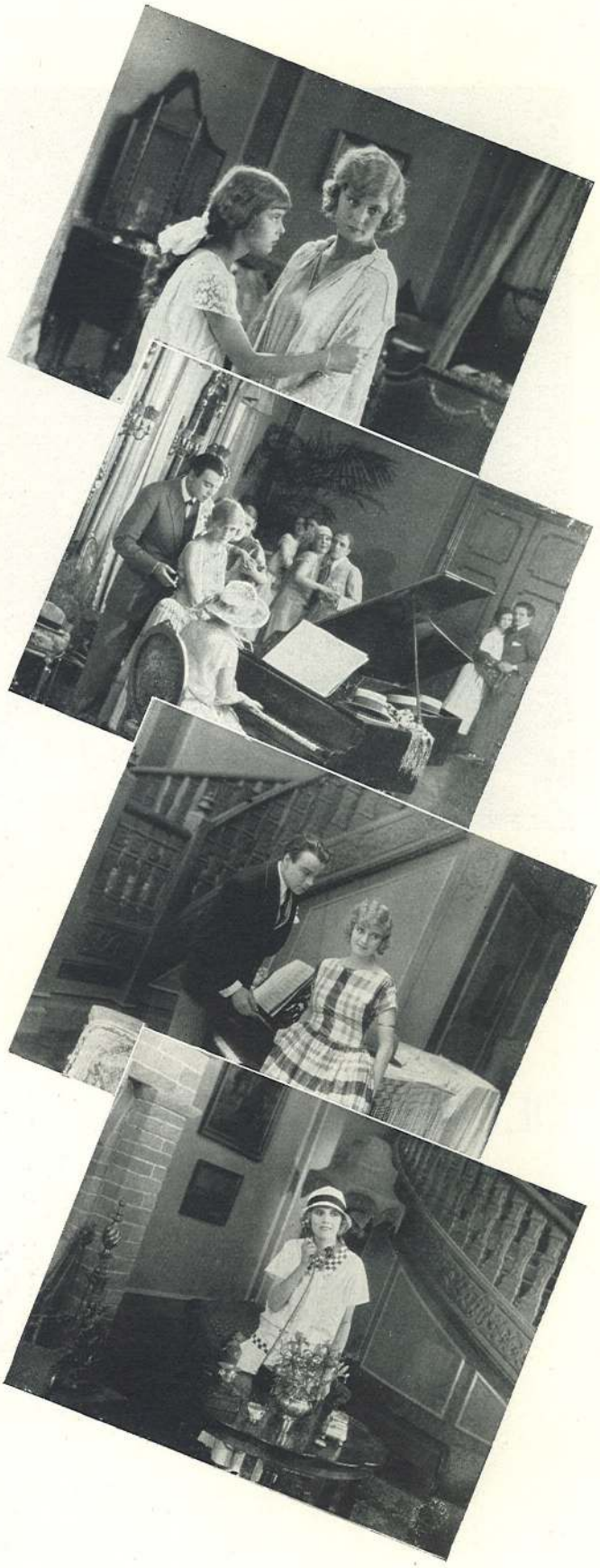

DEUTSCH-NORDISCHE FILM-UNION G.M.B.H.

BERLIN SW 48, FRIEDRICHSTRASSE 13

Fernsprech-Anschluß: Amt Dönhoff 944, 945, 6576, 6577

FILIALEN:

Hamburg, Alsterdamm 41, Telephon: Alster Nr. 2132 ✣ Düsseldorf, Worringerstraße 112, Telephon: 16079 ✣ München, Karlstraße 8, Telephon: 56727 ✣ Leipzig, Dörrienstraße 9, Telephon: Nr. 14386

Buchdruckerei Max Gottlieb BERLIN Blücherstr. 22

DARDENNE & Cie ✻ 30, Rue Dupont 30, BRUXELLES-NORD

Vente et location de Films cinématographiques

Adresse Télégraphique : CHODAR-BRUXELLES TÉLÉPHONE Bruxelles 507.68

Un Ange passa...

D'après le roman de Svend Rindom
Mise en scène par A. W. Sandberg
Avec les célebres vedettes Danoises
Karina Bell & Gunnar Tolnaes
Adapté a l'écran par Sam Ask

Dans une petite ville balnéaire, le riche négociant Gerrard avait sa résidence d'été, la superbe villa " La Paix ". Cette dénomination n'est pas heureuse pour ce qui concerne le home de la famille Gerrard. De caractére irritable Robert Gerrard est pour les siens, un veritable despote. Sa femme souffre en silence, son plus jeune enfant, pauvre gamin de 12 ans qu'un stipude accident a rendu infirme, échappe au sort commun et sa fille Edith, jolie, vingt et un ans, tres mondaine, trés libre, essaie de secouer le despotisme de son père. Tout cela contribue à rendre l'atmosphére de la villa, non point paisible, mais plutôt orageuse.

Un matin où la situation était plus tendue encore que de coutume, Paul Lénard annonce sa prochaine arrivée. Monsieur Gerard est désireux d'intéresser à son négoce, cet habile homme d'affaires qui d 'ailleurs a fait son apprentissage chez lui et son plus cher désir serait que Lénard devient son gendre.

Il a l'imprudence de s'ouvrir de ses projets à Edith et celle-ci proteste véhémentement. Certes Paul Lénard, oncle Paul comme elle l'appelle lui a toujours plu ; elle a de charmants souvenirs du temps qu'il a passé chez eux avant son départ pour l'étranger. Il était son meilleur camerade.... Mais elle ne veut pas être traitée comme une marchandise et elle déclare tout net qu'elle saura faire valoir son indépendance et ne se laissera pas imposer un mari !

Quand Paul arrive vers le soir à la villa " La Paix ", le cœur ému à la pensée de revoir la jeune fille qu'il a quittée enfant et pour laquelle, il a gardé une grande tendresse, il constate à regret qu'Edith ne s 'est pas même souciée d'attendre son arrivée. Elle est allée, comme d'habitude danser avec le beau Charles Dupont et sa bande de gandins. Heureusement Paul a pour le moment d'autres chats à fouetter ! Il a amené avec lui une fillette de onze ans et explique à ses amis qu'il a trouvé le matin dans une gare, cette enfant, une petite réfugiée Hongroise, qu'un banal incident a séparée de ses compagnons. L'enfant était en larmes et pris de pitie, il l'avait emmenée espérant que ses amis Gerrard lui offriraient l'hospitalité. La petite Léni est si douce que du premier regard elle conquiert tous les cœurs.

Les jours passent et Edith, bien qu'elle se sent attirée vers son bon ami Paul, devient de plus en plus coquette. Elle affiche pour affirmer son indépendance un flirt très poussé avec l'auteur d'operettes Dupont, un bellâtre qui lui tourne la tête par ses flatteries. Et peu à peu, Paul devient malheureux. Il n'a pas pu revoir sa petite amie d'autrefois, devenue à present une adorable jeune fille sans en devenir éperdument amoureux. Mais il sent l'animosité d'Edith à son égard et souffre de la voir se conduire en jeune fille mal élevée, en véritable poupée de dancing.

Heureusement, la petite Léni qui adore son bienfaiteur et a lu dans son cœur, intervient. Sa douce voix fait entendre à chacun les paroles attendues. Elle reproche à Monsieur Gerrard son manque de mesure, ses colères éternelles qui provoquent la révolte d'Edith. A celle-ci, elle démontre l'effet désastreux de son entêtement à ne pas vouloir son bonheur. Elle reproche à chacun de se créer des chagrins eux qui ont la santé, la richesse, tous les bonheurs.

En paroles émues, elle explique ce qu'est la douleur, en disant la vie pénible de chez elle. Sa mére malade, son pére exténué, veilli avant l'âge par la misére se privant de manger pour laisser sa part á ses enfants affamés ! En s'excusant de son audace, elle fait honte à chacun de ses mesquines préoccupations personnelles de ses fausses susceptibilités créant l'atmosphére tendue dont ils souffrent tous.

Et l'enfant est si tendre, si raisonnable, si pondérée que chacun fait amende honorable et la jolie villa mérite enfin son nom. " La Paix " abritera dorénavant une famille heureuse et servira de cadre au bonheur conjugal de Paul et Edith.

DARDENNE & Cie ✻ 30, Dupontstraat 30 BRUSSEL-NOORD

Verkoop en verhuur van Kinematografische Filmen

Adresse Télégraphique: CHODAR-BRUXELLES TÉLÉPHONE Bruxelles 507.68

Een Engel kwam...

Naar den roman van Svend Rindom voor het doek bewerkt door Sam Ask

Met de vermaarde Deensche filmsterren **Karina Bell & Gunnar Tolnaes**

Tooneelschikking van A. W. Sandberg

In een kleine badstad had de rijke handelaar, Gerrard zijn zomerverblijf in de prachtige villa "De Vrede.„ Die benaming was niet gelukkig wat 't huishouden der familie Gerrard betreft. Prikkelbaar van karakter,is Robert Gerrard voor de zijnen een echte opperheerscher. Zijn vrouw lijdt in stilte. Haar jongste kind, arme kleine van twaalf jaar, door een dom ongeval ziekelijk geworden, ontsnapt aan het gemeenschappelijk lot. Hare dochter Edith, lieftallig, een en twintig jaar oud, zeer wereldsch, zeer vrij, tracht de heerschappij haars vaders te breken. Dat alles draagt er toe bij den toestand der villa niet vreedzaam, maar eerder ontstuimig te maken.

Zekeren morgen, dat de toestand nog meer gespannen was dan naar gewoonte. kondigt Paul Lènard zijne komst aan. Mijnheer Gerrard verlangt er naar, dien behendigen zakenman, die bij hem zijn leerjaren doorbracht, in zijn handel belang te doen stellen; meer nog, zijn vurigste verlangen is dat Lénard zijn schoonzoon zou worden.

Hij heeft de onvoorzichtigheid aan Edith zijn ontwerp bekend te maken en deze is er geweldig tegen. Zeker, Paul Lénard, haar oom, zoo als zij hem noemt, heeft haar altijd behaagd, zij heeft zoete herhinneringen uit den tijd die hij bij hen doorbracht voor zijn vertrek naar den vreemde. Hij was haar beste kameraad.... Maar zij wil niet als een koopwaar behandeld worden en zij verklaart kort weg dat zij hare onafhankelijkheid zal weten te doen gelden en dat zij zich geen man zal laten opdringen.

Wanneer Paul 's avonds in de villa "De Vrede„ aankomt, met een bewogen hart bij de gedachte aan het jonge meisje, dat hij als kind verlaten heeft en waarvoor hij een groote teerderheid bleef gevoelen, stelt hij met spijt vast dat Edith er zich aleens niet om bekommerd heeft, zijne aankomst af te wachten.

Volgens gewoonte is zij gaan dansen met den schoonen Karel Dupont en zijne bende dwaashoofden. Gelukkiglijk heeft Paul voor het oogenblik belangrijker zaken te verrichten. Hij heeft een meisje van elf jaren meegebracht en deeld zijne vrienden mede dat hij dat kind, eene kleine Hongaarsch uitwijkelinge, door een eenvoudig ongeval van hare gezellinnen gescheiden, 's morgens in eene statie gevonden heeft. Het kind weende bitter en door medelijden bewogen, had hij het meegebracht, hopende dat zijne vrienden Gerrard haar de gastvrijheid zouden aanbieden.

De kleine Léni is zoo zacht, dat zij bij den eersten aanblik alle harten wint. Dagen gaan voorbij. Edith, hoewel zij zich aangetrokken gevoelt tot haar goeden vriend Paul, wordt al langer hoe behaagzieker. Om hare onhafhankelijkheid te bevestigen kondigt zij een zeer verre gedreven minnarij aan met den operettenuitgever, Karel Dupont, een pronker, die door zijn vleierijen haar hoofd op hol brengt. Langzamerhand wordt Paul ongelukkig. Hij heeft zijn vriendinnetje van vroeger niet kunnen weervinden, een aanbiddelijk jong meisje geworden, zonder er hartstochtelijk verliefd op geworden te zijn.

Maar hij voelt de verbittering van Edith aan haar blik en lijdt door haar zich te zien gedragen als een slecht opgevoed jong meisje, een ware dancing pop Gelukkiglijk komt Léni, die haar weldoener aanbidt en in zijn hart gelezen heeft tusschen. Haar zoet woord doet aan ieder de langverwachte woorden hooren. Zij verwijt aan Mijnheer Gerrard zijn gebrek aan maatregelen, zijne eeuwige gramschap die den opstand van Edith veroorzaakten.Aan deze laatste toont zij de nadeelige uitwerking harer koppigheid, haar geluk niet te willen. Zij verwijt ieder zich verdriet aan te doen, zij die gezondheid en rijkdom,in een woord, alle geluk genieten.

Met aandoenlijke woorden legt zij uit wat de smart is, door het pijnlijk leven van haar gezin te schetsen: hare moeder ziek haar vader uitgeput, verouderd voor den tijd door de ellende, zich het eten te onttrekken om zijn deel aan zijne verhongende kinderen te laten.

Zich veronschuldigende over hare stoutmoedigheid, beschaamd zij ieder om zijne armzalige persoonlijke eigenzinnigheid en zijne valsche gevoeligheden die den gespannen toestand scheppen waardoor zij allen lijden. En het kind is zoo teerder, zoo redelijk, zoo gewichtig dat iedereen toegeeft en de lieve villa verdient eindelijk haar naam.

" De Vrede „ zal voortaan een gelukkig gezin herbergen en zal tot middenpunt dienen van het echtelijk geluk van Paul en Edith.